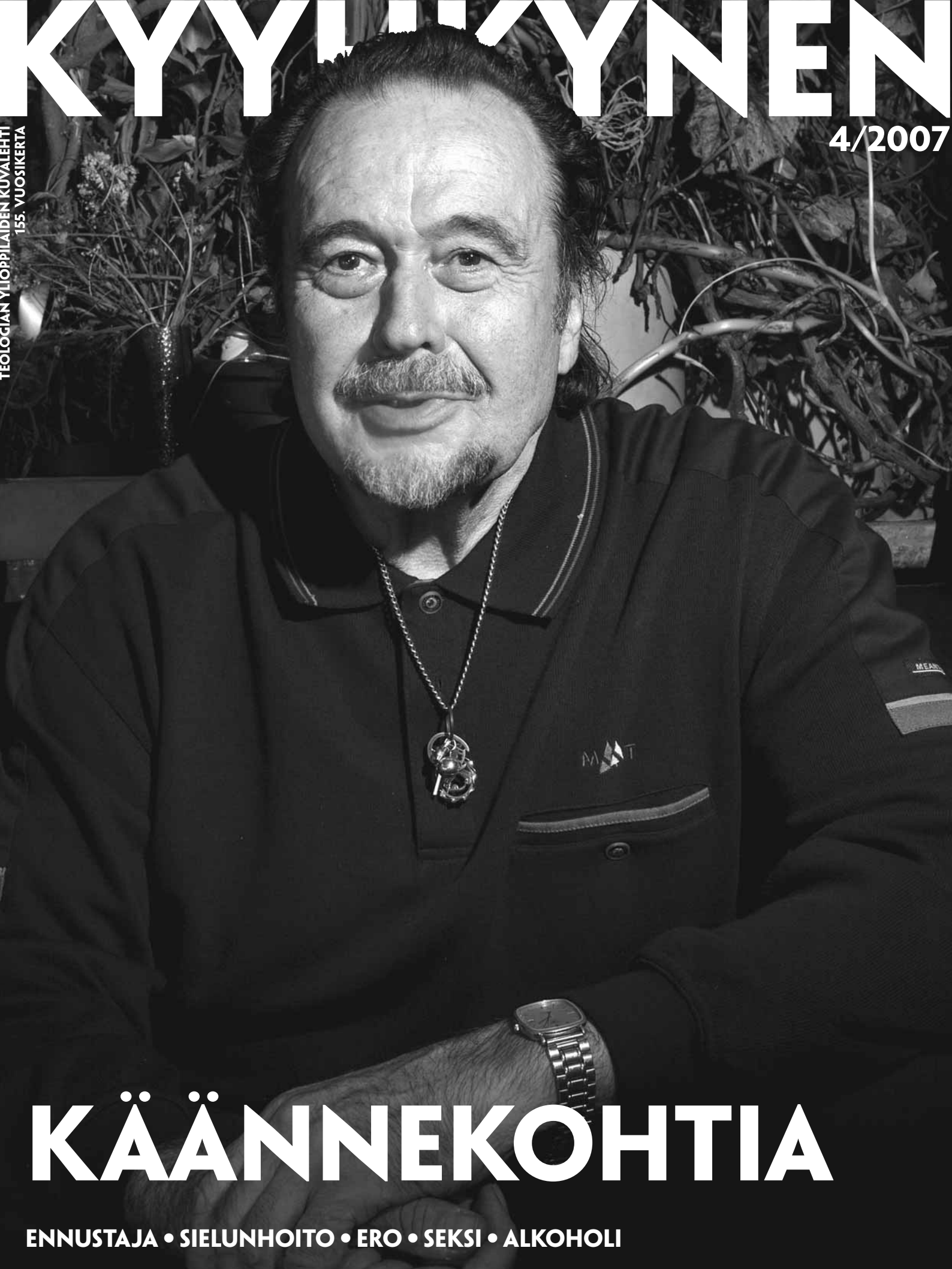

KYYMÄKYYNEN

4/2007

TEOLOGIAN YLIOPILAIDEN KUVALEHTI
155. VUOSIKERTA

KÄÄNNEKOHTIA

ENNUSTAJA • SIELUNHOITO • ERO • SEKSI • ALKOHOLI

SISÄLTÖ

Kuka uskaltaa eheytyä? **4** Selvännäkijä
 näkee olematta läsnä **8** Uskonto, terapia,
 vai alkoholistien toverikunta? **12** Valta
 vaihtui, ketä kiinnostaa? **15** Suhteelli-
 suuspuutarha **16** Teologi pukittelee **17**
 Äänessä **18** Nokittavana **20** Kolumni
22 Raataja **23** Haetaan empaattista
 kuuntelijaa **24** Revi, murskaa, puhu, ra-
 kasta ja anna anteeksi **28** Puheenjohta-
 jilta **34** Lähetysaarjaana **35**

VAPAAEHTOISET

Miksi miljoona suomalaista tekee työtä ilman palkkaa?
 Mikä kannustaa vapaaehtoisia toimimaan ilman rahallista korvausta? Mistä he saavat voimia vaativiin tehtäviinsä? Tänä syksynä Kotimaa haastattelee vapaaehtoistyötä tekeviä, esittelee vapaaehtoistyön eri muotoja ja kannustaa keskustelemaan aiheesta. Tule mukaan keskusteluun!

Tilaa nyt Kotimaa –50 % opintojasi täydentämään!

Haluatko perehtyä paremmin kirkon ja seurakuntien asioihin? Tahdotko pysyä ajan tasalla kirkkopoliittikan kiemuroista, päivänpolttavista puheaiheista ja vallitsevasta mielipideilmastosta? Kaipaatko tietoa alasi avoimista työpaikoista?

Oman alasi monipuolinen tietolähde

Kotimaa on jokaisen teologian opiskelijan tuore ja monipuolinen tietolähde. Se kertoo kirkon ja seurakuntien asiat laajemmin kuin mikään muu lehti. Se herättää keskustelua arvoista, jotka tämän päivän Suomessa vallitsevat. Torstaisin ilmestyvää Kotimaata täydentää joka arkipäivä päivittyvä Kotimaan verkkolehti www.kotimaa.fi

Samaan hintaan ilo!

Kotimaan välissä saat viisi kertaa vuodessa ilmestyvän ilo-lehden. Elämäntaito, parisuhde, perhe, hyvinvointi sekä kiinnostavat henkilöt ja ilmiöt kuuluvat ilon aihepiiriin.

Hyödynnä opiskelijatarjous:

tilaa nyt Kotimaa+ilo
 puoleen hintaan vain 44,50 /12 kk!
 Soita puh. 0207 54 2333 tai tilaa
 sähköpostilla tilauspalvelut@kotimaa.fi.

HUOM! Lähetä myös opiskelijakorttisi kopio tilauspalveluumme: faksilla numeron 0207 54 2342 tai postitse Kotimaa-yhtiöt, tilauspalvelut, PL 279, 00181 Helsinki.
 Tarjous on voimassa 31.12.2008 asti ja koskee vain uusia tilauksia.

12 kk
-50%
 Säästät 44,50 (norm. 89,00)
 Vain teologisen tiedekunnan jäsenille

Tuoreena
 postiluukustasi
 joka
 torstai!

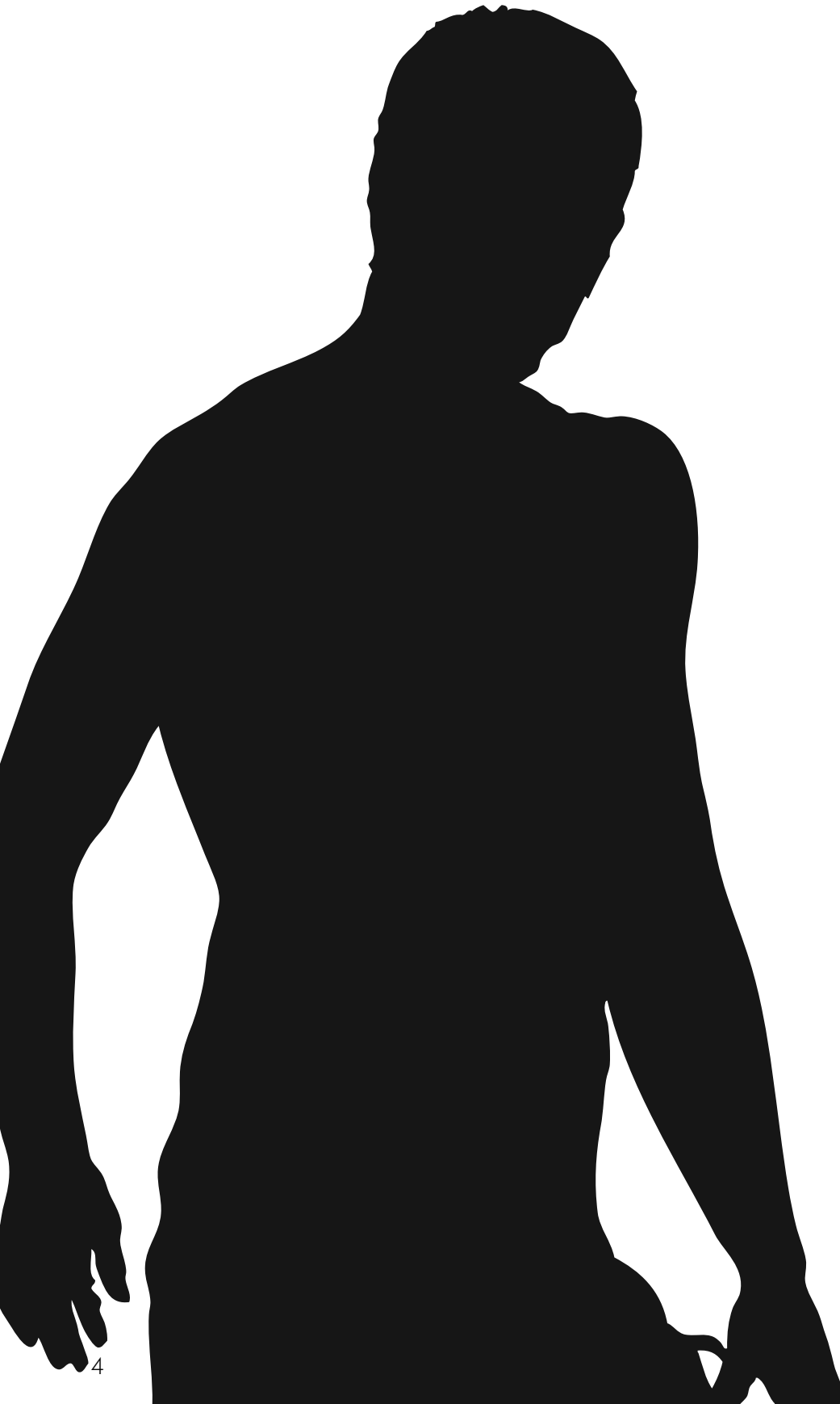
PÄÄKIRJOITUS

VIIMEINEN.

Anu Virtanen • Katja Sibenberg

KUKA USKALT

KUN HERÄSIN ALASTI
TUNTEMATTOMASTA
ASUNNOSTA SUN-
NUNTAI-AAMUNA TIESIN,
ETTÄ MINUN OLI VÄLIT-
TÖMÄSTI RYHDYTTÄVÄ
TOIMEEN. OLIN JÄLLEEN
KERRAN LÖYTÄNYT IT-
SELLENI YHDEN YÖN SEK-
SISEURAA, VAIKKA OLIN
LUVANNUT LOPETTAA
IRTOSUHTEIDEN HAR-
RASTAMISEN. TARVITSIN
APUA. MINUN OLI HA-
KEUDUTTAVA KOKONAI-
S-VALTAISEEN VIEROITUK-
SEEN. ONNEKSENI LÖYSIN
ASLANIN JA OPIN TUTUS-
TUMAAN ITSEENI.

TAA EHEYTYÄ?

Oli lokakuinen viikonloppu-aamu, kun saavuin Elävät vedet -seminaariin. Kyseessä oli Aslan ry:n koordinoima eheytymisseminaari, jonka teemana olivat seksiriippuvaisuudet, narsismi ja epäjumalanpalvelus ihmissuhteissa. Kohderyhmänä olivat nuoret aikuiset, joita seminaarissa kutsuttiin tekemään parannus ja irtisanoutumaan synneistä. Olin itserakkaana ja moniriippuvaisena ihmisenä löytänyt tavan eheytyä normaaliksi ihmiseksi yhdessä viikonlopussa.

SEKSIRIIPPUVAISENA SEURAKUNTALAISTEN JOUKOSSA

Seminaari järjestettiin Järvenpään Vapaaseurakunnassa, Arkissa, osana seurakunnan toimintaa. Seminaarissa käytettiin Aslanin opetuksiin pohjautuvaa materiaalia. Paikalla oli noin 60 arviolta 16–30 -vuotiasta nuorta aikuista, jotka vaikuttivat mukavilta ja suhteellisen tasapainoisilta ihmisiltä. Tunsin hieman alemmuutta heidän rinnallaan, sillä vaikutin kaikkien ulkonäköön perustuvalla tulkinnallani ainoalta seksiongelmaiselta.

Seminaarin alkujärjestelyt olivat pitkät. Ne koostuivat lähinnä henkilökunnan vahvistusrukouksista, joita he suorittivat halausringeissä ympäri seurakuntakeskusta. Ilmapiiri oli harras.

Odotellessani varsinaisten ylistys- ja luentohetkien alkamista keskustelin seminaarilaisten kanssa. Tässä yhteydessä sain kuulla, että useimmat seminaarilaiset saapuivat paikalle Pääkaupunkiseudun ulkopuolelta. Olin todella lähes ainoa paheellinen helsinkiläinen.

VAPAAUS OLLA OMA ITSENSÄ

Lopulta ohjelma alkoi. Vetäjät painottivat aluksi, kuinka tilassa jokaisella oli mahdollisuus olla oma itsensä. Ketään ei tuomittaisi.

Samassa lavalle saapunut nuorisobändi alkoi soittaa ylistyslaulua. Sanat heijastettiin kaikkien näkyville. Solisti lauloi kuin huomattuna Herran nimeä. Yleisö nousi seisomaan ja lauloi mukana. Toiset jopa tanssivat pitkin huonetta. Tunsin ryhmän painostusta liittyä mukaan, mutta yritin näyttää mahdollisimman surkealta ja miettelialtla, jottei minun olisi tarvinnut paljastaa hämmennystäni.

Huoneeseen ilmestyi naisia tanssimaan voimistelunauhujen kanssa. Myös punaisia lippuja Jeesuksen veren muistoksi alettiin heilutella. Onneksi niiden seuraan saapui hetken päästä valkoisia lippuja vapautuksen merkiksi,

VÄÄRISTYNYT MINÄKUVA VIE EPÄJUMALIEN PALVONTAAN

Opetusten yhteydessä vihdoinkin ymmärsin, mitä minun oli tehtävä päästäkseni irti riippuvuuksistani. Sen lisäksi, että osallistuin yhteisön toimintaan, minun oli omaksuttava aslanilainen ajattelutapa.

Seminaarin opetus perustui ihmisten vääristyneiden minäkuviin poistamiseen. Nämä olivat opetuksen mukaan syntyneet varhaislapsuuden kokemusten perusteella. Väärien minäkuviin vuoksi ihmiset ajautuivat moniin nykykulttuurin synteihin, kuten vääränlaiseen pariutumiseen, auktoriteetteihin turvautumiseen ja ihmisyydestä vieraaseen käyttäytymiseen. Tällaiseksi käyttäytymiseksi opetus nimesi kulttuurissa vallitsevan työn, urheilun ja seksin korostamisen.

SEKSIRIIPPUVUUDEN TAKANA ON NARSISMI

Olin jo ajatellut pystyväni luopumaan liiallisesta työnteosta, kuntosalilla käymisestä ja irtoseksistä, mutta eheytyseminaari pääsi jälleen yllättämään minut opetuksillaan. Opetuksen yllättävä käänne kuvasi narsismia, joka patologisena muotona ilmeni Aslanin mu-

sillä ne hiljensivät huoneessa koväänisesti itkevän seurakuntalaisen. Samassa ymmärsin, että mahdollisuuteni eheytymiseen oli käsissäni ja aloin laulaa euforisesti Jeesuksen nimeä.

Ylistykset jatkuivat ohjelmanumeroiden välissä. Itse halusin keskittyä enemmän eheytyseminaarin opetukseen. Olin varma, että löytäisin siitä aineksia omien riippuvuuksieni parantamiseen. Olinhan jo voittanut ennakkoluulon

karismaattisia jumalanpalveluksia kohtaan ylistyksen yhteydessä.

kaan rikkonaisen ihmisen seksuaalikäyttäytymisessä.

Narsistisen henkilön tunnuspiirteitä ovat Aslanin mukaan liiallinen oman imagon ja itsen korostaminen, joka näkyy esimerkiksi fantasi-
oina omasta älykkyydestä. Narsistisen henkilön ajatus-
maailmassa ruumis nousee keskiöön, jolloin miesten tapauksessa korostetaan omia lihaksia. Naisilla liian koristeellinen tai paljastava pukeutuminen on patologisen narsismin merkki.

Narsismi johtaa monilla seksiriippuvuuteen, jonka tunnusmerkkejä ovat orgas-
mikeskeisyys ja tunteiden kieltäminen seksissä. Ru-
mis on seksiriippuvaiselle narsistille kuin toinen minä, jota hän palvoo. Todellinen minuus pysyy seksiriippuvai-
selle tämän vuoksi salattuna.

Myös homoseksuaalit miehet ovat eheytyssemi-
naarin mukaan narsisteja, sillä he yrittävät paikata omaa puutteellista miehuut-
taan toisen miehen avulla,

kiinnittäen ensisijaisesti
huomiota pelkkään
ruumiillisuuteen.

Opetuksen mukaan
homoseksuaalin
mielen rakenne on
sama kuin kannibaaleilla.
Toisen ruumiin avulla pyri-
tään saamaan jotain itseltä
puuttuvaa. Seksiriippuvaiset
homoseksuaalit miehet
ovatkin Aslanin mukaan
kaikkein yleisin patologisen
narsismin ongelmaryhmä.

HUMANISTIT EIVÄT YMMÄRRÄ LUOMISJÄRJESTYSTÄ

Kuunnellessani opetusta en
voinut kuin todeta olevani
moniongelmainen pakana.

Onneksi eheytyssemi-
naarilla sain kuitenkin olla oma itseni,
ja pyytää Aslanilta
apua persoonallisuus-
teni muutokseen.

Kesken Ilmes-

tyskirjan jakeiden kävin etsi-
mässä pikaista apua tilantee-
seeni seurakunnassa olevasta
uskonnollisten tavaroiden
myymälästä. Katselin uskon-
nollisia kirjoja ja cd-levyjä
etsien niistä helpotuksen
sanomaa tukalaan olooni.
Samassa silmäni osuivat
kirjasarjaan, joka sisälsi eri
aiheisia "starttipaketteja
juuri uskon löytäneille".

Otin käteeni seksuaa-
lisuutta ja ihmissuhteita
koskevan teoksen. Kirjassa
painotettiin Jumalan luo-
maa luonnollista järjestystä,
johon kuuluvat avioliitossa
elävä perheenpää eli mies ja
häntä kunnioittava vaimo.
Seksielämän narsistit eivät
tähän maailmaan tietysti-
kään kuulu. Kirjassa mai-
nittiin myös, kuinka kaikki
ihmiset eivät tätä ymmärrä
ja elävät siksi synnissä. Eräs
tällainen ryhmä on kirjan
mukaan humanistit, jotka
vaativat kaikkien ihmisryh-
mien välistä tasa-arvoa.

Tällöin koin todellisen
herätyksen ja aloin toiste-
lalla päässäni lausetta "hu-
manistit eivät tätä ymmärrä"
niin kauan, kunnes ymmär-
sin tehneeni virheen tulles-
sani eheytymisseminaariin.

Pakkasin tavarani ja
juoksin Helsinkiin lähtevään
lähijunaan. Kotiasemalta kä-
velin suoraan kantabaariini.
Tilasin pullon punaviiniä.
Seuraavana aamuna löy-
sin itseni alasti asunnosta,
jossa en muistaakseni ollut
aikaisemmin vierailut.

Kaiken muun eteen
olin valmis hylkäämään
patologisen narsistin
tapani – muuttamaan
– mutten humanismin.

Teksti: Miika Sahamies

Kuvat: Kyyhkysen arkisto

VIEROITUSVIIKONLOPPU ASLANIN TAPAA

Herätyskristilliseltä pohjalta toimiva Aslan ry auttaa addiktoituneita ihmisiä. Muutos on jokaiselle oikein uskovaan mahdollinen.

Aslan kuvailee itseään kirkkokuntiin sitoutumattomaksi palvelujärjes-
töksi, jonka tarkoituksena on auttaa niitä, jotka haluavat kasvaa ihmis-
suhteiden, sekä tunne- ja seksuaalielämän alueilla. Se järjestää erilaisia
seminaareja, pienryhmiä ja koulutusta sekä yksityisille ihmisille että
kristillisille järjestöille. Tehtäväänsä se toteuttaa yhteistyössä paikallis-
seurakuntien kanssa, jotka voivat hyödyntää Aslanin koordinoimia ta-
pahtumia omassa toiminnassaan. Tyypillisiä yhteistyökumppaneita ovat
erilaiset herätysliikkeet.

POPULAARIPSYKOLOGIAA JA RAAMATTUA

Aslan hyödyntää opetusmateriaaleissaan pääosin amerikkalaisia, kristil-
lisen populaaripsykologian teorioita. Ajatuksena on, että jokainen ihmi-
nen on varhaislapsuudessaan kokenut negatiivisia kokemuksia, joiden
pohjalta hänen persoonallisuutensa on muodostunut. Kokemukset
ovat aiheutuneet epätäydellisten vanhempien, tai muiden ulkopuolisen
henkilöiden taholta. He ovat tehneet lapselle jotain "paha", jonka
tähden Jumalan luoma, puhdas ja todellinen minuus on usein häiriin-
tynyt.

APUA RIIPPUVUUKSIIN

Varhaislapsuuden kokemukset aiheuttavat ihmiselle erilaisia riippu-
vuuksia ja vääriä käyttäytymismalleja. Näiden riippuvuuksia avulla hän
pyrkii ehyttämään vääristynyttä minäkuvaansa, muttei siinä koskaan
onnistu. Tyypillisiä riippuvuuksia ovat Aslanin mukaan erilaiset seksi- ja
läheisriippuvaisuudet. Tunnetuinta Aslanin työ onkin juuri homosek-
suaalisen riippuvaisuuden ehyttämisessä. Tällä hetkellä 80% Aslanin
toiminnassa mukana olevista etsivät apua yleisiin miehenä tai naisena
kasvamisen ongelmiin, sekä heteroseksuaalisesta rikkinaisyydestä (syr-
jähyppy, irtoseksi, avio-ongelmat) toipumiseen.

Ihminen todellinen minuus on Aslanin mukaan mahdollista löytää
suuntaamalla psyyken voimavarat oikein eli kohti Raamattua ja kris-
tittyä seurakuntaa. Seurakunnan avulla täydellinen kieltäytyminen ai-
kaisemman elämän aiheuttamista riippuvuuden lähteistä mahdollistuu.
Esimerkiksi seksiriippuvuudesta kärsivän tulee hylätä aikaisemmat
riippuvuuden mahdollistaneet tuttavansa, tuhota hallussapitämänsä
pornografia ja kieltäytyä menemästä seksin ympärillä pyöriviin tiloihin,
kuten ravintoloihin.

KAIKKI OVAT EPÄTÄYDELLISIÄ

Aslan varoittaa ihmisiä tuomitsemasta kehityshäiriöstä kärsiviä. Juma-
lan luoman minuuden häiriintyminen ei milloinkaan ole ihmisen itsensä
syy. Tämän vuoksi häntä ei tule syyllistää liikaa epätäydellisyydestään,
vaan luottaa Raamatun voimaan parantumisprosessissa. Aslan kehoi-
taakin kaikkia ihmisiä pyytämään apua Jumalalta sisäisten haavojensa
parantamiseen ja neuvoo tien, jolla eheytyminen mahdollistuu.

"Starttipaketti juuri uskon löytäneille",

Tilaus ja tiedustelut info@arkki.org

Lisätietoa Aslan ry:stä, ks. www.aslan.fi

*"Tuo tumma nainen,
kohtaloni taikoi eteen mun.
Hän maljaan mustaan
juoman teki noidutun.
Tuo tumma nainen
tanssi kuten liekit nuotion.
Hän kertoi
huominen on mulle onneton"*

SELVÄNNÄ NÄKEE OLEMATTA LÄSN

KIJÄ

NÄ

Olen menossa tapaamaan selvännäkijää. Odotan kohtaavani iskelmäkappaleesta tutun tumman naisen, tarotkortit ja kristallipallon. Työolössä rautaportin tulee-kin avaamaan tumma mies, **Vilho Raatikainen**, joka puristaa reilusti kättä ja kehoittaa käymään peremmälle.

Huone näyttää lähinnä museolta. Matkamuistoja, vanhoja valokuvia, Buddha-patsas, ikoneja, riikinkukon sulka, lipasto, Neitsyt Maria, iso puuhevonen, itämaisia mattoja, vino pino kirjoja, köynnöskasvi, käärmeen nahka, lehtileikkeitä, lepattava kynttilän liekki, rukoushelmet...

– Tavarat ovat kertyneet matkan varrelta. Kaikkiin liittyy joku tarina, Raatikainen kertoo.

Istahdan nahkasohvalle ja Raatikainen aloittaa tuttavallisen rupattelun. Hän puhuu itsestään ja tiestään selvännäkijäksi.

– Minulla on neljänkymmenen vuoden kokemus selvännäkijän ja parantajan työstä. Jatkoin tasavallan tunnetuimman selvännäkijän, **Aino Kassisen** vastaanottoa.

Raatikainen selittää, että hän ei ole opiskellut varsinaisesti mitään. Hän on silti ollut viidentoista eri ammatin harjoittaja.

– Olen ollut muun muassa peltiseppä, postimies ja Alkon vartija. Olen esiintynyt myös elokuvassa, tehnyt mainoksia ja hoitanut kolmea kukkakauppaa.

Raatikainen kertoo myös olleensa Turun nopein pikajuoksija ja osaavansa kirjoittaa sata runoa tunnissa.

Raatikaisella ei ole ollut mitään erityistä käännettä urallaan, vaan hänellä oli selvännäkijän lahja jo lapsena.

– Elettiin sota-aikaa ja minulla oli vaisto, mihin pommit putoavat. Tällä tavoin perheemme pelastui.

SELVÄNNÄKIJÄN NORMIPÄIVÄ

Raatikainen kertoo työnkuvastaan ja toteen käynneistä ennustuksistaan. Kuulen kadonneen miehen tarinan.

– Sain näyn, että eräs mies on tapettu ja piilotettu viemäriputkeen. Poliisit löysivät hänet kuolleen ennustamastani paikasta.

Todistusaineistona Raatikainen näyttää murhatun miehen kuvia. Saan myös hypistellä käsissäni vainajan rannekelloa.

Silmäni nautiintuvat väistämättä vastaanottohuoneen nurkassa lepäävään ruumisarkkuun. Kylmät väreät kulkevat selkäni pitkin. Raatikainen kertoo saaneensa arkun lahjaksi työkeikaltaan.

– Sitten kun minusta aika jättää, pääsen tuonne pötköttämään, hän puhelee hyväntuulisesti.

Raatikaisen työkertomuksissa käydään Paavin luona Vatikaanissa, matkustetaan maailman ympäri, etsitään ruumiita krematoriosta, selvitetään murhia ja parannetaan sairaita.

Raatikainen hymähtää selvännäkijän taidon olevan pikemminkin kirous kuin lahja.

– Ei sitä aina jaksaisi nähdä kaikkea ennalta. Näkemisen kyvyn voi onneksi myös kääntää pois päältä, ettei elämä käy liian raskaaksi. Selvännäkeminen on minulle työtä, jolla elätän itseni ja josta maksan veroja. Vapaa-aikanani en välitä katsella ihmisten läpi.

Raatikainen sanoo alalla olevan myös puoskareita, joiden povaukset menevät pieleen ja jotka eivät tee työtään laillisin keinoin.

– Vilpillisestä selvännäkemisestä tulee oma ran- gaistuksensa, se ei kannata.

ENNUSTUKSISTA APUA RAKKAUSELÄMÄÄN

– Asiakkaani ovat kaiken ikäisiä ja heitä tulee myös ulkomailta. Ihmiset hakevat apua esimerkiksi rakkaus-huoliin tai taloudellisiin ongelmiin. Kerron asiak-kailleni vain sen, mistä on heille hyötyä ja minkä he kestävät kuulla. Ikävissä etiäisissä on oltava tarkkana, ettei niillä järkytä asiakasta. Täytyy nähdä kenelle voi mitään kertoa. Sehän se tämän työn taito onkin!

Kohtalon kulkuun voi Raatikaisen mukaan vaikuttaa, ja juuri siihen ennustukset pyrkivätkin.

– Jokainen voi omil-la valinnoillaan muuttaa elämänsä käsikirjoitusta. Selvännäkijä voi auttaa ihmistä valitsemaan oikean suunnan elämässään.

Raatikaisella on näkijän lahjan lisäksi myös puhujan kyky. Istun miehen luona kolmatta tuntia ja mitä eriskummallisimpia kään-teitä sisältävät kertomukset seuraavat toisiaan. Välillä mietin, puhuuko mies mi-nulle vai jollekulle muulle. Väentelehdin tuolissani kelloa vilkuillen ja haluaisin päästä eteenpäin kysymyk-sissäni. Raatikainen kohottaa kätensä ja huomauttaa, ettei tämä tarina ole vielä lopussa. Hiljennyn kuuntelemaan.

Rankkojen elämäntarinoi-den lomassa Raatikainen ker-too huvittavista sattumista.

– Minulla oli kerran tuttava, joka osasi soittaa nenäkarvoillaan tangoa. Tam tam tamtatam, Raatikainen tapailee tangon poljentoa.

Hän puhelee mielel-lään myös edesmenneistä lemmikeistään, Bambiino-koirasta ja Jeevelistä, joka oli Suomen vanhin kissa.

Yritän ohjailla keskuste-

lua takaisin selvännäkijän työkuvaan ja Raatikainen ryhtyy kertomaan, kuinka hän on ennustanut muun muassa ilmastomuutosta, Tarja Halosen kauden jatku-mista, Aki Parviaisen tuloksia ja ennenaikaisia synnytyksiä.

– Olen löytänyt monta sataa kadonnutta ihmistä, parantanut saman verran sairaita, ennustanut avio-eroja ja auttanut monia löy-tämään ratkaisun vaikeaan elämäntilanteeseensa. Olen pelastanut monen sadan ihmisen elämän, Raatikainen summaa työnsä tuloksia.

JUMALA ON YKSI

Vaikka Raatikaisen vastaan-ottohuone on täynnä mitä erilaisimpia vempaimia, hän kertoo, ettei käytä ennusta-misessa mitään apuvälineitä. Kysyessäni minua kovasti kiehtovasta kristallipallos-ta Raatikainen koputtaa päätänsä ja huomauttaa: "Kallo on kristallipallo!"

– Rehellisesti sanottu-na minulla on ihan toinen visio ulkomaailmasta, kuin ihmisillä yleensä. Tieto tulee minulle muista pla-neetoista, pojat tuovat sen mukanaan. En tarvitse apu-välineitä ennustamiseen.

Raatikainen kertoo kuulevansa ääniä ja nä-kevänsä kuvia katsoes-saan tulevaisuuteen.

– Jumala lähettää ennus-tukset ja pojat välittävät ne minulle. Sanon viestintuojia pojiksi, sillä en paremmin-kaan osaa heitä kuvailla. Kaikki tieto tulee Jumalal-ta, joka on energiana joka paikassa. Ei mitään muuta lopulta olekaan, kuin Juma-la, Raatikainen selventää.

Raatikainen ker-too olevansa kristitty ja hyvin uskovainen.

– Pidän poikana Raa-

mattia urheilukassissa ja kun se joskus tipahteli siel-tä, pelikaverit nauroivat. Ajattelin, että naurakoot vain. Raamattu on minun tärkein kirjani ja Jumala on aina ollut paras ystäväni.

Selviää, miksi minus-ta tuntui välillä siltä, että Raatikainen puhuu jollekin muulle kuin minulle.

– Olen joka tunti yh-teydessä Jumalan kanssa, joskus saatan unohtua puhumaan Hänen kans-saan pitkäksikin aikaan.

Raatikainen osoit-tautuu hyvin avarakat-seiseksi kristityksi.

– Ei ole väliä mihin uskontokuntaan kuuluu. Kaikki uskonnot tavoittavat kuitenkin saman, äärettö-män Jumaluuden. Koraani ja Raamattu ovat vain eri tie samaan päämäärään. Eikä ole merkitystä, kääntyykö Kristuksen vai Buddhan puoleen, sillä kaikki ovat nimikkeitä ainoalle maail-mankaikkeuden Jumalalle.

Jeesusta Raatikainen kuvailee hyväksi hepuksi.

– Olen tehnyt itsekin paljon samanlaisia temp-puja kuin Jeesus, sanoo Raatikainen viitaten pa-rantajan lahjoihinsa.

Jeesuksen jumalallista luontoa tai ylösnousemusta Raatikainen ei tohdi kom-mentoida. Hän ajattelee kuolemanjälkeisen elämän jatkuvan jossain, muttei halua ottaa kristilliseen tai-vaskäsitykseen erityisemmin kantaa. Sen sijaan hän ker-too pitkään vireillä olleesta kirjaprojektistaan, joka koskee jälleensyntymistä.

KURKISTUS TULEVAISUUTEEN

Vaikken olekaan maksava asiakas, rohkenen pyytää Raatikaiselta yhtä ennustus-

ta. Haluaisin tietää kirkon tulevaisuuden. Selvännäkijä sulkee silmänsä ja maalailee käsillään kuvioita ilmaan.

– Kirkko organisoidaan tulevaisuudessa köyhien aut-tamiseen, Raatikainen näkee. Kirkko ryhtyy siihen tehtä-vään, mikä sillä aluksi olikin, hyväntekeväisyyteen ja vä-hempiosaiten auttamiseen. Se on kirkon tulevaisuus.

Lähtiessä Raatikainen halaa ovella lämpimästi ja vinkkaa vielä minul-le sopivan ammatin.

– Voisit ryhtyä huoleh-timaan siitä, että kirkon keräämät rahat menevät oikeaan kohteeseen. Kaik-kea hyvää!, toivottaa Raa-tikainen silmät tuikkien ja jää vilkuttamaan portille.

KOMMENTTI • Menetin selvännäkijän luona ajanta-juni. Puoli kolmelta Raatikai-nen huomautti, että "tytöt odottavat sinua, taidat olla jo myöhässä". Olimme sopineet kahden ystäväni kanssa tapaa-misen juuri puoli kolmelta.

– Juu, kyllä minä näen sen, Raatikainen myhäili.

Itsestäni ja päivän suunnitel-mistani olin kertonut selvän-näkijälle ainoastaan etunime-ni verran.

Raatikainen osasi referoida tarkasti myös kuvaajan kans-sa käymämme keskustelun raitiovaunussa. Vaikuttavaa!

Teksti: Eveliina Lauhio

Kuvat: Joska Pyykkö

ja Ilari Huhtasalo

MITÄ ON SELVÄNNÄKEMINEN?

Selvännäkjä on intuitiivinen henkilö, joka pystyy näkemään tulevaisuuteen ja selvittämään menneet.

Selvännäkeminen on tulevaisuutta koskevien tietojen hankkimista erilaisten yliluonnollisten menetelmien avulla.

Povaamisella tarkoitetaan yleensä asiakkaalle maksua vastaan suoritettua tulevaisuuteen katsomista, kun taas ennustamiselle voidaan tarkoittaa enteiden tulkitsemista, jolla voi olla myös uskonnollinen ulottuvuus.

Kaikissa kulttuureissa on tunnettu erilaisia ennustusmenetelmiä, ja useat niistä ovat liittyneet erilaisiin luonnon ilmiöihin. Myös avio-onnea ja puolison laatua on ennustettu monin eri menetelmin.

USKONTO, TERAPIA ALKOHOLISTINEN T

IA, VAI OVERIKUNTA?

Harva suomalainen on täysin vailla kosketusta alkoholismiin. Tarkkoja tilastoja Suomen alkoholisteista on hankala löytää, mutta arviot liikkuvat 30 000–100 000 välillä. Riskiryhmässä arvioidaan olevan jopa 250 000 suomalaista. Stakesin vuoden 2006 tilaston mukaan suomessa juotiin 10,3 litraa puhdasta alkoholia asukasta kohti vuodessa. Tämä on varsin suuri määrä, kun sen muuttaa ravintolaannoksiksi. Tilastoitu kulutus vaikuttaa sitä paitsi kasvavan edelleen. Siistiä? Noloa?

Muutamien ottaminen silloin tällöin ei vielä ole ongelma useimmille, mutta kun juominen alkaa olla pakonomaista humalahakuisuutta, on kyseessä jo sairaus. Tai näkyvä oire jossain syvemmällä piilevästä sairaudesta. Käsitukset vaihtelevat.

Silloin tällöin törmää käsitykseen, että "teologeilla on kuulemma parhaat bileet". Jostakin tämä maine (oikeutettu tai ei) on syntynyt. Eikä maine tunnu jäävän pelkästään tiedekunnan suojelevien seinien sisään: alkoholi tuntuu maistuvan myös kirkon työntekijöiden parissa. Tosin ehkä hie-

man maton alle lakaistuna. Kuinka moni pappi käykään baarissa hieman kauempana seurakuntansa keskeisemmältä väestöalueelta?

Koska Kyyhkynen haluaa tukea aktiivisesti teologien itsereflektiota ja ongelmiensa kohtaamista, päätimme käydä tutustumassa *Suomen Nimettömien Alkoholistien* eli AA-kerhon toimintaan ja täten madaltaa kynnystä hankkia mahdollisesti kaivattua apua.

TARKKAILIJA-JÄSENENÄ

Menen käymään AA:n kokouksessa eräänä sateisena syyspäivänä. Nimettömillä alkoholisteilla on kahdenlaisia kokouksia: avoimia ja suljettuja. Avoimiin kokouksiin saa mennä kuka tahansa, suljetut ovat vain jäsenille, eli alkoholisteille. Olen hyvissä ajoin paikalla ja esittelen itseni "kahvinkeitäjälle," joka tässä tapauksessa on myös vastuussa kokouksen kulusta. Kerron, että tarkoitukseni on kirjoittaa lehtijuttu AA-toiminnasta.

Hienoisen alkunikotteen jälkeen osallistumiseni hyväksytään. Nimettömät alkoholistit ole mikään salaseura. Ymmärrän hyvin

vaivautuneisuuden takana olevan varovaisuuden. Vaikeista henkilökohtaisista asioista puhuvat ihmiset eivät halua lukea tunnustuksiaan seuraavan päivän lööpeistä. Nimettömiä alkoholisteja ovat yhtä lailla julkisuuden henkilöt kuin vähemmän tunnetut kansalaiset.

Nimettömien alkoholistien lehdistöpolitiikan mukaisesti lupaudun tekemään jutun ilman valokuvia ja keksityillä nimillä – enhän todellisia nimiä välttämättä edes tiedä. Siitä nimettömät alkoholistit.

Kello lyö kaksi ja kokous aloitetaan. Kahvinkeitäjä aloittaa lukemalla muutaman kappaleen joistakin AA-kirjoista ja johdattamalla päivän teemaan. Tänään puhutaan luottamuksesta. Varsin kristillinen aihe. Avauksen jälkeen jokainen puhuja saa vuorollaan sanoa jotakin. Puheenvuorot rajataan niin, että jokaiselle jää aikaa yhtä paljon. Mitään pakkoa ei ole sanoa mitään.

Nojaudun taakse tuolisani ja tarkkailen tilannetta. Tunnelma on yllättävän lähellä jotakin seurakunnan tapahtumaa ja samalla ryhmäterapiaa. Ihmiset puhuvat

vapautuneesti elämästään, "korkeammasta voimasta" ja "Jumalasta", joka on ollut muuttamassa heidän elämänsä. Ainoan kerran olen aistivani jännitteisyyttä kun yksi puhujista sanoo ääneen Jeesuksen nimen. Ehkä tässä kulkee jokin ääneenlausumaton raja, toisten näkemyksille tilan antamisessa. Niin kauan kun uskoa ei sidota mihinkään ilmoitukseen, niin jokainen kuulija voi ajatella Jumalana vaikka sitten sitä lämpöpatteria, kuten Raija yrittää myöhemmin selittää korkeimman voiman henkilökohtaisesta tulkinnan vapaudesta.

Ihmiset aloittavat puheensa usein kertomalla lyhyesti alkoholismistaan ja siitä miten tulivat nimettömien alkoholistien joukkoon. Monet yrittävät pohtia myös suhdettaan luottamukseen ja miten suhde toisiin ihmisiin on muuttanut elämän aikana. Jokainen saa sanoa mitä haluaa, eikä toisen puheita kommentoida omissa puheissa. Korkeintaan saatetaan sanoa miten "itselle tuli ajatus toisen sanoista" tai miten "kokee itse käyneensä läpi jotakin samanlaista". Kysy-

Faktaa AA:sta

AA-liike perustettiin vuonna 1935 Yhdysvalloissa. New-yorkilainen pörssivälittäjä ja ohiolainen kirurgi perustivat AA:n voidakseen auttaa muita, jotka kärsivät alkoholismi-sairaudesta ja pysyäkseen samalla itse raittiina.

Nykyään AA-ryhmiä on maailmanlaajuisesti noin 100 000 ja niissä noin kaksi miljoonaa jäsentä yli 150:ssä maassa. Suomessa toiminta alkoi 1948. Täällä toimii yli 600 AA-ryhmää.

Alcoholics Anonymous, (Suomessa Nimettömät Alkoholistit) on vapaaehtoinen, maailmanlaajuinen naisten ja miesten toveriseura, jossa he jakavat keskenään kokemus-sensa, voimansa ja toivonsa voidakseen ratkaista yhteisen ongelmansa ja pitäytyä raittiina.

Jäseneksi pääsyn vaatimus on halu lopettaa juominen.

AA ei ole yhteydessä mihinkään aatteelliseen, uskonnolliseen tai poliittiseen suuntaukseen, ja pyrkii olemaan omavarainen.

AA:ssa ei ole pääsy- tai jäsenmaksuja. Se ei myöskään halua ottaa kantaa mihinkään kiistakysymykseen, eikä asettua enempää puolustamaan kuin vastustamaan mitään.

www.aa.fi

myksiä ei tehdä. Jokainen jakaa mitä haluaa ja pystyy.

Pekka selvittää puheen-vuorokäytäntöä, kertoen miten tultuaan ensimmäisen kokoukseen hän ei pystynyt itkultaan sanomaan muuta kuin olevansa "Pekka ja alkoholisti". Kun joku paikalla olijoista oli tivannut, että "sano nyt jotain, tai lähde täältä" niin oli tällainen puhe keskeytetty heti. AA:han saa tulla sellaisena kuin on.

Kun kaikki ovat saaneet puhua, luetaan vielä muutama kappale AA:n kirjoista ja lopuksi lausutaan yhteinen tyyneysrukous:

"Jumala suokoon minulle tyyneyttä hyväksyä asiat, joita en voi muuttaa, rohkeutta muuttaa, mitkä voin, ja viisautta erottaa nämä toisistaan."

Kokouksen virallisen osuuden jälkeen voi jäädä juomaan kahvia ja keskustelemaan. Kiireisempien poistuessa paikalta jään hetkeksi istumaan ja yritän herätellä keskustelua. Nyt voi esittää myös kysymyksiä.

Mitä AA oikein on? Terapiamuoto, uskonto vai ystävien tapaamispaikka?

Janne nauraa ja kertoo sanoo sen olevan niitä kaikkia.

– AA:n kolmannen perinteen mukaan ainoa jäsenehto on halu lopettaa juominen. Kuten näet tämä ehto ei vielä rajoita kauheasti osallistujien käsitystä AA:sta. Varmaan me kaikki asetumme jonnekin uskonnon harjoittamisen ja

terapian välille. Alkoholismi on kuitenkin lopulta ainoa kaikkia yhdistävä tekijä.

Jokke kertoo miten tärkeää hänelle oli juuri tämä kolmas perinne. Nuorempana hän oli käynyt muutamissa AA-kokouksissa, mutta ei ollut vielä valmis sitoutumaan AA:n ohjelmaan. Jokke miettii aivan aavistuksen hymyillen, ettei ehkä ollut vielä tuolloin käynyt niin pohjalla, että olisi typeryydessään tajunnut, ettei jatkoa enää ole.

– Kun tulin myöhemmin takaisin, oli se entistä vaikeampaa, koska olin jo kerran käynyt ja hylännyt porukan. Onneksi kukaan ei kysynyt mitään, vaan olin tervetullut takaisin.

Pertti pohtii pohjalla käymistä. Hän mainitsee toimivansa työkseen päihdeongelmaisten kanssa ja kokevansa Joken mainitseman pohjalla käymisen kokemuksen vaikeaksi oman työnsä kannalta.

– Työssäni tapaan alkoholisteja ja yritän keksiä tapoja miten he voisivat pitää elämänsä kasassa. En kuitenkaan usko, että kukaan voi pärjätä alkoholismia vastaan ennen kuin on saavuttanut pohjan, eli sen tunteen, ettei tästä enää pääse alaspäin. Näin oikeastaan annan vain piristysruiskeita ihmisille, en todellista hoitoa, ja lopulta pitkitän sairautta.

Muut nyökkäilevät pöydän ympärillä.

–Luojan kiitos, kaikkien

pohja ei ole yhtä syvällä. Jollekin riittää työn tai perheen menettäminen, jollekin taas ei tunnu mikään olevan tarpeeksi pysäyttävää, **Taina** kommentoi.

Voiko alkoholismista parantua?

Joidenkin tilastojen mukaan AA-kerhossa alkoholismista parantuneiden määrä on sama kuin muutenkin alkoholismista paranevien määrä.

– En usko, että kukaan voi lopullisesti parantua alkoholismista, **Tauno** heittää.

– Ainakin se tuntuu olevan meille mahdotonta, kokoa **Janne** pöydässä istuvien mietteitä.

– Jokaisena päivänä voin vain sanoa että tänään olen raitis.

Jos sekin tuntuu liian paljolta, sitten sanon että nyt olen raitis, ja lähdän siitä eteenpäin.

– Nyt minulla on menossa 18. vuosi kun olen tämän päivän raittiina. Toivon että voisin sanoa olevani tänään raittiina vielä sinä päivänä kun kuolen, mutta en voi luvata sitä, jatkaa **Tauno**.
– Ti-lasto-jen

tekeminen alkoholismista on todella hankalaa. Me kaikki näemme itsemme alkoholisteina, vaikka emme olisikaan juoneet pitkään aikaan. Meille AA-kerho on toiminut. On tapauksia, jotka eivät ole löytäneet apua meiltä, mutta he ovat yleensä ihmisiä, jotka syystä tai toisesta ovat kykenemättömiä sitoutumaan ohjelmaamme. Jos toimii 12 askeleen ja perinteen mukaisesti niin alkoholia pystyy Jumalan avulla vastustamaan. Päivä kerrallaan.

Lähden kokouksesta sekavin mielin. AA-laiset kertoivat henkilökohtaisia tapahtumia elämistään. Oletko sinä koskaan puhunut kymmentä minuuttia itsestäsi julkisesti? Vielä niin, että olisit puhunut lähes koko tuon ajan heikkouksistasi ja epäonnistumistasi? Poistuessani kokoushuoneesta huomaan oven vieressä kyltin. "Se mitä kuulen täällä, myös jää tänne."

Kaikki paitsi se, minkä saa voimana mukaansa toisten kertomuksista.

Teksti: Miika Lahti

Kuvat: Joska Pyykkö

HY VALTA VAIHTUI, KETÄ KIINNOSTAA?

TYT:n vaalisyys on ohi. Ensin olivat ylioppilaskunnan edustajistovaalit ja heti viikon päästä toverineuvoston vaalit. Hässäkin seurauksena ylittä valtaa käyttää HYYssä uudella kokoonpanolla 60-henkinen edustajisto ja TYT:ssä 20-henkinen toverineuvosto.

HYYn vaalit olivat teologeille menestys, yhteensä edustajistoon pomsahti yhteensä kuusi tiedekuntamme opiskelijaa. Teologit-listalta valituiksi tulivat Lauri Laine ja allekirjoittanut, Osakunnista Leena Pihlajamäki, HYYn Vihreistä Johanna Nuorteva, Opiskelijademareista Anu Ylianttila ja Keskustaopiskelijoista Kalle Peltokangas. Pienen tiedekuntamme opiskelijat käyttävät siis 10% koko edustajiston äänivallasta seuraavan kahden vuoden ajan. Tämä lisää varmasti teologian opiskelijoiden äänen kuulumista edustajistossa.

Minkälaisien asioiden parissa HYY sitten tulevana kahtena vuotena toimii? Yhtenä haasteena ylioppilaskunnalle ovat kunnallisvaalit, joissa tärkeää on ehdokkaiden vaaliohjelmiin ja yksittäisten ehdokkaiden mielipiteisiin vaikuttaminen. Hyvä vaikuttamistyö tehdään aina etukäteen. Toinen projekti on opiskelijoiden omistaman HYY Yhtymän uuden toimitusjohtajan, Heikki Härön tehtävänsä astuminen ja tämän prosessin mukanaan tuomat mahdolliset muutokset ylioppilaskunnan harjoittamaan liiketoimintaan ja sen omistajahallintoon. Henkilövalinnoista merkittävimmät tulevat olemaan hallitusten nimittämiset molempien vuosien joulukuussa, sekä HYYn pääsihteerin ja Ylioppilaslehden päätoimittajan valinta.

Teologian opiskelijoiden on jatkossakin syytä olla aktiivisia ja tuoda mielipiteensä esiin rohkeasti. Ylioppilaskunta tarvitsee raikkaita ajatuksia ja ottaa mielellään vastaan ideoita siitä, miten se voisi toimia vieläkin paremmin opiskelijoidensa hyväksi. Toivotan onnea vastavalitulle edustajistolle, etenkin sen teologijäsenille ja poliittista mielenkiintoa jokaiselle teologian opiskelijalle! Ei ole syytä unohtaa, että politiikka on – kaikesta poleemisuudesta huolimatta – yhteisten asioiden hoitamista.

Hannu-Matias Nurmi

Kirjoittaja toimi HYYn hallituksessa kiinteistöjohtokunnan puheenjohtajana ja TYT:ssä toverineuvoston varapuheenjohtajana vuoden 2007 ajan

NELJÄS KOHTAUS: HYPPY

Siellä nojasi suhteellisuuspuutarhan vanhin asukas, nojasi vasten yhtä suhteellisuuspuutarhan nuorimmista puista. Tällä vanhalla asukkaalla oli vihreä tukka ja vihreä parta ja kun hän istui nurmikolla, parta kasvoi maahan asti niin, että nurmikko ja parta olivat aivan samaa asiaa, eikä voinut tietää, mikä kasvoi tästä asukkaasta ja mikä maasta. Ja kukaan ohikulkijoista (joita ei niin montaa juuri nyt ollut) ei kiinnittänyt sellaiseen ilmiöön pienintäkään huomiota.

Vanhoilla nappisilmillään tämä puutarhan vanhin asukas naulitsi maisemaa kiinni muistoihin ja kuu kumotti keskellä päivää. Ja hän antoi kaikenlaisten elinpäivien mennä ohi, koska oli niitä nähnyt jo aivan tarpeeksikin. Puutarhan vanhimmalla ei ollut varsinaista kiinnostusta menneeseen, koska hänelle ei hänen mielestään ollut koskaan tapahtunut mitään pysyvää, josta kannataisi mahdollisille kuuntelijoille mainita. Siispä – johdonmukaisena, ikuisuuden intiaanina – istui vanhin nyt juuri tasan siinä missä olikin ja antoi lopun saapua pikkuhiljaa.

Kuolemaa suhteellisuuspuutarhan vanhin asukas piti elämän tärkeimpänä asiana. Aatteensa mukaisesti hän nojailikin puuhunsa, juhlavasti kuin hienon suvun vainaja, tietäen suuren päivän saapuvan. Ja kyllä hän myönsi hieman pelkäävänsä, mutta luottipa kuitenkin siihen, että planeettojen ja avaruuksien Herra järjestäisi hänenkin pienet asiansa sillä tavalla, että vapaus koittaisi kun soihdut sammuvat. No siihenhän saattoi olla vielä monta päivää aikaa!

Siksipä puutarhan vanhin nautti turhautuneena kunnollisista kuubalaisista tupakkapölyistä ja vinoili muille koko soikealla naamallaan. Ja voi tavattomuus! Homeinen taskuraamattu heräsi loppusuoralla jotenkin henkiin ja sanat saapuivat vihdoin – viidensadan vuoden odotuksen jälkeen – asukkaan ytimiin. Voi kaikenlaista. Ja kaikkein hauskinta oli se, ettei kukaan huomannut mitään. Kyseessä oli ainoastaan taivaan ja maan suuri mutta kovin näkymätön liitto pienessä hetkessä ja vanhassa asukkaassa. No, se jäi ikuisuuden asiaksi, kun suhteellisuuspuutarhan vanhin asukas heilautti omenat alas puusta, käveli notkeilla jaloilla ainoan asunnon varastoon, kaappasi seinältä valkoiset siivet, asensi ne selkäänsä, kiipesi ränniä, kiihdytti katolla ja sulki silmänsä ja ampaisi nuoruuden vimmassa ilmakehään ja sieltä aivan täysin ulottumattomiin ja pieni piste loisti taivaalla hetken, sammui heti.

Ja muut siristelivät ja huitoivat pihalla. "Kuulkaa, luulen... olen varma että... sen vain TÄYTYI mennä".

Petri Vähäsarja

TEOLOGI PUKITTELEE

Kyyhkysen Vuoden Pukki 2007 äänestyksessä voittaja valittiin suuren äänisaaliin kahmineena seuraavin perustein:

Parta löytyy, matala ääni ja muutenkin pukkimainen.

Hän on pukin näköinen ja elkeet on samat. Kuten pukkikin, hän tulee kerran vuodessa.

Vuoden pukki on tietenkin kyseinen teol.yo. Hänellä on kaikki pukin valmiudet, partakin!

Valintaa puoltavat monet asiat; hänellä on parta jo omasta takaa, tulee loistavasti toimeen pienten lasten kanssa ja on hyvä jakamaan (lahjoja). Hänen polvelaan ei pieni fuksi pelkää!

Voitostaan hämmennyt teologian ylioppilas mallailee kuvauksessa punanuttua päälleen.

– Oon mie tosin ennenkin ollut pukkina, mutta silloin kuvattiin vaan sukualbumiin.

Vuoden Pukki 2007 ei tuomitse joulupukkeilua kaupallisuuden aiheuttamaksi hereettisyydeksi, vaan osaksi rikasta tapakulttuuriamme.

– Teologi voi hyvin elää ja toimia kulttuurin mukaan. Pukkina voi toimia, ellei luo sen ympärille suurempaa arvomaailmaa.

Pukki vinkkaa joulunajan olevan otollinen etnografisen tutkimuksen kannalta.

– Suosittelen pukkeilua erityisesti uskontotieteili-

jöille, sillä tässä ollaan ymmärtävän metodin ytimessä.

Vuoden pukki toivoo joulunajan antavan jeesustelun lisäksi teologeille paljon piparia.

– Lopettakaa tonttuilu ennen uutta vuotta! hän kehottaa.

Voittajan lisäksi kannatusta saivat muun muassa seuraavat henkilöt:

Jere Vento: Parta valmiiksi.

Joonas Rajatalo (alias Pikku-Joonas, battupää fuksi): "Mitä sä teet lauantaina?"

Ilari Huhtasalo: Ilarilla on parta, punainen nenä ja paljon lahjoja.

Juha Leinonen: Tyyppi, joka huokuu joulupukkimaista lämpöä & iloisuutta. Näyttää jo valmiiksi joulu-ukolta!

Marko Huhtala: Näyttävän kokonsa puolesta

hänessä olisi pukille täytettä!

Marko vei koko tuutoriryhmänsä sydämet reippaalla otteellaan!

Hän on ansainnut Kiitoksen!!!

Vuoden tärkein juhlamme ansaitsee arvoisensa pukin – Markon!

Martti Nissinen: Hänellä on omasta takaa partaa ja laulutaitoa, sekä tarvittavaa buumorintajua. Savon lisäksi hän varmasti osaisi puhua korvatunturia!

Kuva: Joska Pyykkö

"Mie tunnen itteni ihan tontuksi"

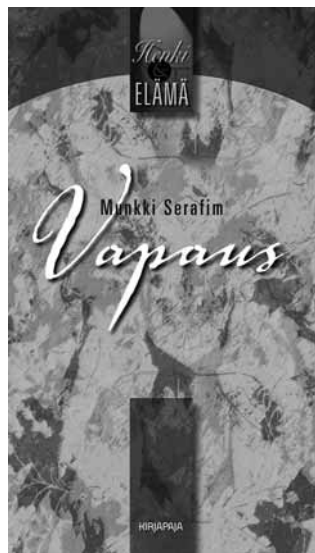
Pukki, 23

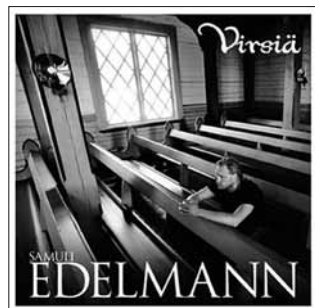
Kuva: Joska Pyykkö

Munkki Serafim: Vapaus.
Johdatus mysteeriin.
Kirjapaja 2007.

"Oma vapauteni vaikuttaa siihen, näenkö maailmassa järjestystä vai kaaosta, merkitystä vai turhuutta, onnea vai surua, rumuutta vai kauneutta."

Samuli Edelmann: Samuli Edelmann – Virsiä.
Sony BMG 2007.

VAPAU S RISTIVALOSSA

KIRJA • Serafimin teos ei pyri esittämään totuuksia vaan ainoastaan "yrityksiä nähdä". Hänen metodissaan on yhtymäkohtia **Wittgensteinin** Tractatus-kauden metodiin yrittää puhua asioista, joista ei voi puhua.

Osoitettuaan ensin kuinka vapautta on käsitelty filosofian historiassa yksipuolisesti, kuinka yritys määritellä vapaus tyhjentävästi johtaa umpikujaan, hän laajentaa horisonttia vapauden mystiseen ulottuvuuteen. Vapauden olemus ei ole Serafimille sen ilmenemis-muodoissa – kuten politiikassa tai kulttuurissa – vaan niiden takana.

Vapaus on siis "avain olemasaolon arvoituksiin" ja "elämää tuottava luova voima". Ei "pintakuohua" vaan "syvyyksien syvyys". "Totuus" mutta myös ihmisen "jumalallinen piirre".

Hienoa kirjassa ovat esimerkit vapauden syvällisestä luonteesta. Kirjan laaja näkökulma aiheeseensa on hedelmällinen. Teoksessa uskonto, filosofia ja tiede tai uskonnollinen ja maallinen puhuvat samasta todellisuudesta: Evoluutio ja synty liittyvät toisiinsa. Persoonallisuuskin on pohjimmiltaan uskonnollinen käsite. Valittu näkökulma antaa myös vastauksen esimerkiksi arvojen moninaisuuden ongelmalle ja tekee kirjasta puhuttelevan sekä kristitylle että kristinuskosta vieraantuneelle.

Kirja ei ole kuitenkaan helppo. Jyrkkiin maailmankatsomuserotteluihin tottunut länsimainen mieli on helposti ymmällään kirjan kokonaisvaltaisen lähestymistavan edessä. Toinen vaikeus on se, että kirja kyllä johdattaa mysteerin äärelle, mutta lukijan on itse kuljettava tämä tie loppuun, oman mietiskelynsä ja oivaltamisensa kautta. Kirjasta voisikin poimia mietelauseen vaivatta vaikka vuoden jokaiselle päivälle – niin rikas ja syvälinen se on.

VILPITÖN TULKITSIIJA

LEVY • Peggy *I love you*, lauloi tämä mies aikoinaan. Nyt hän on laulanut virsiä Luhangan kirkossa kera kahdeksanhenkisen orkesterin, väliin kahden taustalaulajan sekä kuoron. Alkuun on annettava tästä pisteitä. Kaikki on äänitetty livenä ja kerralla. Tämä myötävaikuttaa ehdottomasti Samuli **Edelmannin** Virsiä-levyn aitoon ja intensiiviseen välittyvään tunnelmaan.

Kyseessä on 12 kappaletta virsikirjan tutuimmasta päästä. Sovitukset ovat melko perinteisiä suurimmassa osassa, mutta raikasta meininkiä ja yllätyksiä on toisissa enemmänkin. Virsiä harastaneena miellyn heti tulkinnan koruttomaan ja helposti lähestyttävään muotoon. Halusin kuitenkin soittaa levyn jollekin, jonka virsiarsenaali on yhtä kuin Enkeli taivaan ja Suvivirsi. Kokisiko hän musiikin samoin?

Totuuden henki oli ystävälleni uusi mutta riemastuttava tuttavuus. Edelmannin versio kun on kaukana luokahuoneiden laa-haavasta veisuusta. Muusikkona koekaniini oli otettu vaativasta sovituksesta. Kitarat ja laulu kulkevat eri rytmissä, kappale kasvaa kasvamisestaan kun soittimia polkuharmonista banjoon liittyy mukaan. Lopulla soundi hieman puuroutuu, mutta filis ei siitä kärsi.

Oma suosikkini levyltä on Oi Her-ra, jos mä matkamies maan. Sen tummasävyinen, piinallinen sointi toi kahden hengen raadillemme mieleen hyvin erilaiset ympäristöt: helteisen puuvillapellon eli negrospirituaalin maiseman sekä toisaalta routaisen maan ja suomalaisen kansanmusiikin.

Albumin virret eivät syyttä ole suosittuja. Edelmann rehellisellä tulkinnallaan tekee niistä lähestyttäviä ja eläviä myös niitä tuntemattomalle.

Anna Saurama

Arto Nuutinen

TOSIKOT USKOVAISET?

KIRJA • Matti Kurosen Väitöskirja – johdatus urbaanin teokomiikan perusteisiin on ehdottomasti hauskin "väitöskirja" mitä olen koskaan lukenut. Hauskuudesta huolimatta Väitöskirja alkaa vakavalla asialla: teokomiikan ymmärtäminen lähtee suomalaisessa yhteiskunnassa ja erityisesti kirkossa piilevän typeryyden kohtaamisesta.

Eteemme piirretään kirkko, josta kristinusko on ajettu pois: Seurakunnissa ei ole oikeaa syrjäytyneiden ymmärtämistä, eikä rehellistä älyllisen uskon kohtaamista. Kurosen pohtii Jumalan sanaa, ja miten se näkyy elämässämme; ikuisen kirkon ja ajassa ja paikassa olevien seurakuntien suhdetta ja lopulta erilaisia käsityksiä Raamatusta. Taustalla kulkee koko ajan myös pohdinta kaupungista eli ihmisen kaipaamasta ja Jumalan suunnittelemasta paikasta, jossa ihmisten olisi hyvä asua.

Tämän osin yllätyksettömän, mutta omalaatuisesti esitetyn kritiikin ja ihmisen auttamattoman epätäydellisuuden kuvauksen jälkeen seuraa synninpäästö. Kurosen lainaa **Kierkegaardia** ja toteaa: "Jos Jumala on olemassa, ei ole mitään syytä olla nauramatta melkein kaikelle. Mutta jos Jumalaa ei ole, ei ole muuta mahdollisuutta kuin nauru.". "Me emme ota uskontoa tarpeeksi vakavasti, mutta kylläkin aivan liian tosikkomaisesti." on Kurosen vastaus teokomiikassa, Jumalalle hihittämisen taidossa.

Vaikka Kurosen ehdotus voi tuntua vaatimattomalta suurten kysymysten edessä, on kirja sangen aiheellinen muistutus kaikille teologeille, joiden pohdiskelut välillä etäännyvät todellisesta elämästä ja kaikesta siihen – erottamattomasti – kuuluvasta järjettömyydestä. Jos osaamme vain itkeä itkevien kanssa, täytämme vain puolet Jumalan käskystä meille.

Miika Lahti

PITKÄ TIE HUIPULLE

KIRJA • Käännekohta on **Taina Parviainen** toimittama kirja kahdentoista suomalaisen yritysjohtajan ja yhteiskunnallisen vaikuttajan näkemyksistä ja kokemuksista johtotehtävissä. Teos rakentuu haastatteluista, joiden kautta henkilöt peilaavat omaa kasvuaan johtajiksi.

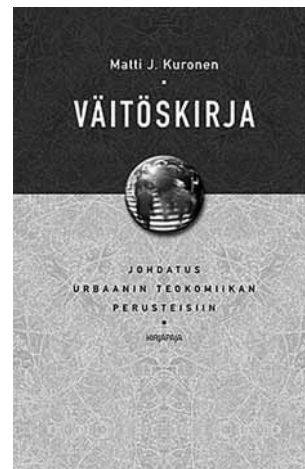
Tarinat sisältävät kovin vähän kritiikkiä omaa johtamistapaa kohtaan. Tästä piristävän poikkeuksen tekee Fazer Amica Oy:n toimitusjohtaja **Teija Andersen**. Takakansi lupaa johtamisteorioihin pohjautuvaa pohdintaa, joka kuitenkin jää teoksessa ohueksi. Haastateltavien määritellyssä itse johtamistapaansa korostuu metodeista marginaalinen puoli. Esimerkiksi **Martin Saarikangas** avautuu lukijalle vain kriisijohtajana, ja **Vesa Keskinen** rajoja rikkovana motivaattorina.

Kirjan suhteellisen tasapaksussa henkilögalleriassa kahta ääripäätä edustavat Yleisradio Oy:n toimitusjohtaja **Mikael Jungner** ja entinen maa- ja metsätalousministeri **Kalevi Hemilä**. Jungner esittäytyy ihmisläheisenä johtajana muistuttaen alaisten merkityksestä ja vaikutuksesta johtajuuden onnistumisen arvioinnissa. Kalevi Hemilä edustaa taas päämäärätietoista manageria, jolla on synnynnäinen ja pakottava johtamisen lahja. Hemilä mainitsee jopa valinnan Suomen Golfliitto ry:n puheenjohtajaksi edistäneen hänen toipumistaan massiivisen aivoverenvuodon aiheuttamista seurauksista.

Vaikka teos ei tarjoa syvää analyysia johtamiskulttuureista, on sen punainen lanka siinä, ettei nykypäivänä tarvitse johtaa yksin. Suurin osa haastateltavista kokee myös johtamisensa kehittyneen kokemuksen lisääntyessä. Mielenkiintoisinta antia ovat haastateltavien mittavat ansioluettelot – tie huipulle on ollut pitkä ja raskas!

Jere Vento

Matti J. Kurosen: Väitöskirja – johdatus urbaanin teokomiikan perusteisiin. Kirjapaja 2007.

"Summary in English: There is a God, I believe on Her, Everything is ok."

Taina Parviainen (toim.):
Käännekohta. Edit
Publishing Oy 2007.

Zach Weinerin *Saturday Morning Breakfast Cereal*.

Sysimustan huumorin hämää settiä. Nyt ensimmäistä kertaa suomeksi!

**Saatavilla kaikista
hyvinvarustetuista kirjakaupoista.**

**Teologi! Tilatessasi Aamuraksut suoraan Taikapajalta
mainitse tilauksen yhteydessä sana "Kyyhkynen".
Saat opuksen tasan kymppiä.**

www.taikapaja.com

USKO TOIVO JA LEMPI

Finlandia-talo täyttyi 1.10.2007 Helsingin seurakuntayhtymän työntekijöistä. Kyseessä oli seminaari, jonka tarkoituksena oli käynnistää yhtymän uusi mainoskampanja nimeltään USKO-TOIVO-RAKKAUS. Korkeat ja komeat olivat puitteet. Seurakuntayhtymän johto ja mainosmiehet esittelivät yleisinä analyysinä kaupunkilaisen uskosta ja kirkon elämästä. Viesti oli selvä – kirkon todellisuus ei kohtaa nuorten aikuisten kaupunkilaisten elämää.

Lyhyen tilanneanalyysin jälkeen perehdyttiin nuorten aikuisten maailmankuvaan. Olennaiseksi kyseistä ikäluokkaa kuvaavaksi arvoksi nousi ns. autenttisuuden ihanne. Keskeisintä tässä ajattelusta on se, että arvot ja elämän isot kysymyksen asettelu lähtevät yksilöstä itsestään. Autenttinen ihminen on lisäksi sisältäpäin ohjautuva. Ratkaisuja etsiessään ihminen kääntyy sisäänpäin ja tahtoo toimia itselleen uskollisena, ei noudattaen orjallisesti totuttuja tapoja ja ulkopuolisia auktoriteetteja. Tähän maailmankuvaan kirkon on omat oppinsa sopeutettava.

Matkalla kotiin huomasin piikin lihassani. Vaikka työtoverit ja yhtymän muu väki hokivat edellä esitettyihin ajatuksiin "aamenta", itse en ollut kovinkaan tyytyväinen seminaarin johtopäätöksiin. Nuorten aikuisten elämäntilanteen analyysi oli mielestäni korkealla tasolla ja antoi lisäymmärrystä (itseymmärrystä) kaupunkilaisten aikuisten maailmankuvasta, mutta johtopäätöksenä nuorten elämään mukautuminen herätti minussa sisäistä vastustusta.

Seminaarissa ei puhuttu kertaakaan Jeesuksesta Jumalan poikana tai Jumalasta tämän päivän Helsingissä vaikuttavana persoonana, joka toimii tässä ajassa yhtä lailla niin kuin on toiminut maailman luomisesta saakka. Jos käsitteet Jumala, Jeesus ja Pyhä Henki karkottavat nuoret aikuiset kirkosta, eikö pikemminkin niitä pitäisi opettaa raikkaalla tavalla, kuin piilottaa kirkkomme suurinta aarretta!

Yhtymän kampanja rohkaisee kirkon työntekijöitä tukemaan nuoria aikuisia löytämään itsestään oman maailmankatsomuksen, arvot ja rakkauden, sillä moraaliset arvot ovat uskonnon keskeisintä sisältöä. Rivien välistä on luettavissa, että arvojen rinnalla kristillinen oppi on uskonnon vallankäyttöön liittyvä harmillinen sivuseikka. Kärjistään voidaan sanoa, että USKO-TOIVO-RAKKAUS –kampanja tähtää siihen, että jokainen rakentaa jumaluudesta saamistaan kokemuksista oman yksilöllisen Jumala-kuvansa.

Summa summarum: Ihmisen omaa ajattelua on hyödynnettävä kirkon työssä mahdollisimman paljon, mutta kirkon tehtävä on ennen kaikkea puhua Kristuksesta, persoonallisesta Jumalasta, joka uskoo, toivoo ja rakastaa jokaista ihmistä synnistä huolimatta. Todellista lohtua ihminen ei tässä ajassa saa ilman kokemusta armosta. Ihminen ei voi itseään armahtaa. Se on yksin Jumalan tehtävä.

Usko Toivo ja Lempi. Voisiko siinä olla vaikkapa Vantaan seurakuntayhtymän uusi mediakampanjan nimi?

Mikko Salmi

Kirjoittaja on pappi ja muusikko, joka juontaa Toivon iltapäivä -lähetystä Radio Deissä arkisin klo 14-17.

PALVELEMASSA MAMMONAA – JA KIRKKOA?

Teologia ja tietotekniikka? Dogmatiikka ja ICT-ala? Kirkollinen hallinto ja osallistumishakemukset? Mitä kirkon uskollinen poika tekee it-bisneksen keskellä? Tätä kysymystä olen pohtinut viimeisen kahden vuoden ajan muutamaan otteeseen. Minusta piti tulla pappi. Maisterin tutkinnon piti olla taskussa viiden tai kuuden vuoden opintojen jälkeen. En ole pappi ja vuonna syyskuussa 1995 alkaneet teologian opinnot ovat edelleen vaiheessa.

Järjestötoiminta – TYT, Pappisliitto ja HYY – veivät aikaa opiskelulta, mutta antoivat tilalle korvaamatonta kokemusta. Osittain tästä syystä päädyin työskentelemään hallintosihteeriksi Helsingin tuomiokirkkoseurakuntaan. Työssäni saatoin hyödyntää kiinnostustani ja osaamistani kirkollisen hallinnon kysymyksissä sekä teologista tietämystäni asioiden valmistelussa ja seurakunnan jokapäiväisessä toiminnassa. Sain omalta paikaltani olla mukana kirkon työssä Helsingin ydinkeskustassa.

Tuomiokirkkoseurakunnasta minut rekrytoitiin myynti- ja projektipäälliköksi it-alan yritykseen, jonka yksi merkittävä asiakassektori seurakunnat Suomessa ja Pohjoismaissa ovat. Mitä eväitä teologisessa tiedekunnassa oppimani antaa minulle nykyiseen työhöni? Hilarius Poitierslaisen rooli läntisen kirkon areiolaikiistoissa 300-luvulla ei juurikaan hyödytä silloin, kun isossa seurakuntayhtymässä pohditaan www-portaalin hankintaa tai valmistellaan laajan toiminnanohjausjärjestelmän käyttöönottoa.

It-alan yrityksen kanssa asioidessaan seurakunnan työntekijät olettavat myyjän olevan nörtti insinööri tai kauppatieteilijä, joka ei tunne seurakuntien rakenteita ja toimintatapoja. Kun kerron olevani isossa seurakunnassa työskennellyt teologi, on ilmapiirin muutos selkeästi havaittavissa. Markkinointi pääaineenaan valmistuneen kauppatieteiden maisterin on huomattavan paljon työläämpää saada aikaan luottamukseen perustava vuorovaikutussuhde yrityksen ja asiakkaana olevan seurakunnan välille. Ehkä teologian hyöty työssäni onkin siinä, että asiointi on molemmin puolin helpompaa ja varmempaa. Lisäksi se antaa vakaan pohjan rakentaa muuta osaamista, jota työssäni tarvitsen.

En ole kokonaan hylännyt ajatusta papin työssä toimimisesta. Pidän edelleen mahdollisena sitä, että työskentelen tulevaisuudessa seurakuntapastorin tai kirkon hallinnon tehtävissä. Vielä vakaampi aikomukseni on saada teologian opinnot päätökseen. Onneksi työnantajani ymmärtää tämän ja rohkaisee työaikajärjestelyin opiskeluun työn ohessa. Kävin elokuussa tentissä ensimmäistä kertaa sitten vuoden 2001. Kahden opintoviikon – tai siis neljän opintopisteen – osatentissä kahdesta kirjasta vastattavaksi oli laadittu kahdeksan laajaa kysy-

mystä. Opintoviikkojen muuttuminen opintopisteiksi ei nähtäväsi olekaan ollut pelkkää ulkoista muutosta. Myös vaatimustaso on kasvanut. Ja varmasti hyvä näin. Opintojen uudelleenkäynnistäjälle se kuitenkin oli iso yllätys.

Olen mammonan palveluksessa. Siitä ei pääse yksikään yritysmaailmassa työskentelevä mihinkään. Ehkä kuitenkin teen myös omalla paikallani työtä kirkon hyväksi ja hyödyksi.

Mikko Myllys

Kirjoittaja työskentelee asiakassektorivastaavana sekä myynti- ja projektipäällikkönä Immofactor Oy -nimisessä it-alan yrityksessä, joka toteuttaa yritysten ja organisaatioiden toimintaa tukevia ohjelmistoratkaisuja.

HAETAAN EMPAATTISTA KUUNTELIJAA

VAIKKA PÄÄLLISIN
PUOLIN VOISI KUVITELLA,
ETTÄ SUOMALAISILLE
MENEE TÄLLÄ HETKELLÄ
HYVIN, NIIN ARKITO-
DELLISUUS KERTOO
JOTAIN AIVAN MUUTA.
VUONNA 2002 TEHDYN
TUTKIMUKSEN MUKAAN
MAAILMAN STRESSAAN-
TUNEIN KANSA ASUU
SUOMESSA. MEILLÄ ON
MYÖS KYSEENALAINEN
KUNNIA PITÄÄ KÄRKI-
PAIKKAA NIIN ITSEMUR-
HATILASTOISSA KUIN
MIELIALALÄÄKKEIDEN
KÄYTÖSSÄ. YTHS:N MIE-
LENTERVEYSPALVELUIHIN
HALUAVA JOUTUU
YLI VUODEN PITUISEN
JONON JATKEEKSI.

Miten depressiosta on
kehkeytnyt Suomessa
näin vakava kansanter-
veydellinen ongelma?

– Yksi yhteiskuntamme
suurimpia ongelmia on se,
että ihmiset eivät enää kuun-
tele toisiaan. Emme ota toi-
siamme vakavasti, emmekä
pysähdy toistemme äärelle,
toteaa psykiatrian erikoislää-
käri **Markku Valli**. Hänellä
on yli 20 vuoden kokemus
ihmisen kuuntelemisesta yk-
sityisenä psykoterapeuttina.

– Osittain tämä johtuu

varmaan sukupolvien vä-
lille syntyneestä kuilusta.
Vanhemmat eivät enää
ymmärrä lastensa kieltä ja
tapaa ilmaista itseään.

Terveystenhuollossa
hoitotakuulla tarkoitetaan
määräaikoja, joiden puit-
teissa potilaan tulisi päästä
hoitoon tai ainakin hoidon
tarpeen arviointiin. Psykiat-
riassa hoitotakuu ei toimi.

– Kun juttelin erään
sairaalapyykiatrin kanssa,
hän puoliksi leikillään sanoi
muistavansa ajan, jolloin
potilaille tehtiin jopa hoito-
suunnitelmiakin. Nykyään
ei ole aikaa laatia sellaisia.
Potilaita otetaan vastaan liu-
kuhihnalta, heidät hoidetaan
nopeasti, lähetetään kotiin
ja otetaan hihnalta seuraava.

KÄRSIMYKSEN ÄÄRELLE

Myös Rukouspalvelu ry:n
toiminnanjohtaja, pastori
Seppo Juntunen kuuntelee
ihmisiä työkseen. Rukous-
palvelu ry on kristillinen,
pääasiassa evankelis-luteri-
laisen kirkon piirissä toimiva
yhdistys, joka ilmoittaa
tärkeimmäksi tehtäväkseen
erilaisiin kriisitilanteisiin
joutuneiden ihmisten aut-
tamisen rukouksen avulla.

– Työni on pitkälti
julistus- ja rukoustyötä
seurakunnissa ihmisten

puolesta. Jotkut ihmiset
pitävät minua jonkinlaisena
terveydenhuollon etäis-
päättäneä, mitä en haluaisi
olla, Juntunen kertoo.

– Teen aika paljon sairaa-
lakäyntejä ja siksi kohtaan
ehkä enemmän sairaita ja
kuolevia kuin tavallinen
seurakuntapappi. Ennen
vanhaan näin vain arkut
ja surevat omaiset vasta
hautajaisissa. Nykyään
ihmisen kanssa kuljetaan
rajalle asti, hänet hauda-
taan lopuksi ja omaisetkin
pitäisi vielä hoitaa. Alussa
työni liitettiin kaiken maa-
 ilman ihmeparantumisiin,
mutta se johtikin aivan
uudella tavalla kärsimyksen
ja kuoleman maailmaan.

Juntunen on joutunut
näkemään paljon vaivaa
saadakseen työstään salon-
kikelpoisen. Karismaattisiin
liikkeisiin hän suhtau-
tuu hyvin kriittisesti.

– On niin paljon eri-
laista karismaattisuutta ja
hengellistä manipulaatiota.
Toisaalta karismaattiset liik-
keet ovat yleiskirkollisesti
ja -maailmallisesti kaikkein
nopeinten kasvavia liikkeitä.
Kirkkomme tulee olemaan
kriisissä, ellei se pian keksi
jotain. Pelkän tradition va-
rassa tämä ei tule toimimaan.

Juntunen kuitenkin

uskoo rukouksen parantavaan voimaan.

– Kyllä se voi parantaa. Mutta millä tasolla, se on ikuinen kiistan aihe. Tieteen puolelta tulee jatkuvasti kyselyitä, että onko sairaiden puolesta rukoilu puoskarointia, joka tulisi kieltää lailla? Samallahan voisi kieltää kaikenlaisen rukoilun minkä tahansa asian puolesta puoskarointina.

HENGELLISTÄ HOITAMISTA

Perinteisesti sielunhoito ja psykoterapia on jaettu siten, että sielunhoidossa keskustellaan hengellisistä ja uskonnollisista ongelmista, kun taas psykoterapialla pyritään ratkaisemaan psyykkisiä kriisejä. Käytännössä tämä kahtiajako on kuitenkin häilyvämpi.

– Sielun ja mielen käsitteet ovat aika nuoria, samoin niiden jako. Sata vuotta sitten puhuttiin sielullisesti sairaasta, vaikka kyse olikin mielen sairaudesta. Nykyään korrektia on puhua psyykkisesti sairaasta ihmisestä, Valli huomauttaa.

– Mielestäni hengellinen ja psyykinen pahoinvointi ovat päällekkäisiä ilmiöitä. Pahoinvointi ei johdu mistään tietystä syystä, monet tekijät voivat johtaa samaan tunnetilaan. Samoin elämänvaiheella on suuri merkitys. Esimerkiksi vanhukselle kuoleman kohtaaminen on

usein juuri hengellinen asia.

Sielunhoitoon kuuluu myös sellaisia elementtejä, jotka ovat psykoterapialle vieraita. Psykoterapiassa voidaan puhua Raamatusta ja rukouksesta, mutta niitä harvemmin "harjoitetaan". Valli näkee rukouksen melko myönteisessä valossa.

– Lähtökohtaisesti se on hyvä juttu. Jos rukous on jotain, joka tapahtuu yhdessä, niin silloin se on jakamista ja se on aina potilaalta taa-kasta puolet vähemmän.

– Hoito on valtaosin helpottamista ja vain pieni osa siitä on oikeasti parantamista. Vaikka oireita voi lievittää monin tavoin, niin harvoista pitkälle kehittyneistä psyykkisistä sairauksista voi todellisuudessa parantua kokonaan.

Koska lääkärillekin on suunnattoman vaikea tunnistaa vakavasti masentunut potilas, sitä on kohtuutonta odottaa sielunhoitajalta. Sielunhoitajalle on kuitenkin ensiarvoisen tärkeää tunnistaa ne tilanteet, joissa omat rahkeet eivät enää riitä.

– Rukous on hyvä ja tärkeäkin osa sielunhoitoa, mutta yksinään se ei riitä. Ei voi luottaa yksinomaan siihen, että rukoilemalla Jumala tekee sairaan terveeksi. Pitkittyessään ongelmat voivat pahentua, jos niihin ei haeta apua. Silloin sielunhoitajalla tulisi olla älyä osata ohjata potilas

asianmukaiseen hoitoon.

Kirkon diakonia- ja sielunhoitotyöstä Vallilla on pelkästään hyviä kokemuksia, mutta hän myöntää, että eritoten ääritapauksissa hengellinen väkivalta voi tuottaa vakaviakin traumoja. Juntunen näkee myös potentiaalisen riskin hengellisessä vallankäytössä.

– Vuosikymmeniä kun katsoo tätä uskonnollisen maailman kieroutuneisuutta, niin kyllä tästäkin ovat harhaluulot karisseet. Kyllä ne kovimmat pelimiehet löytyvät uskonnon alueelta, eivätkä poliitikasta, Juntunen kertoo.

Uskonnollisia vammoja syntyy jatkuvasti, ja manipulointi näkyy etenkin ihmisen kaikkein herkimmillä alueella. Henkisesti sairas ihminen ja uskonnollisuus voi olla joskus pelottavankin vaarallinen yhdistelmä. Jos narsistiset psykopaatit siirretään uskonnolliseen kenttään, niin ovat tuloksetkin sen mukaisia. Hengellisten johtajien olisi syytä kysyä itseltään, miten minä kannan vastuuni?

ELÄVÄN TODELLISUUDEN KAUTTA

Juntusen mielestä kuka tahansa hyvä ihminen voi olla hyvä kuuntelija, mutta hän peräänkuuluttaa teologisen ammattitaidon perään.

– Kyllä yhteiskuntamme tulisi olla muidenkin kuin

psykiatriseen hoitoon perehtyneiden psykiatrien tai psykologien varassa. Ehkä teologit mitätöivät itseään yrittäessään olla samalla pieninä psykiatreja. Sielunhoidossa uskonnollinen aspekti on tärkeä. Kirkon viesti on ratkaiseva, eikä sitä kannataisi unohtaa sielunhoidossa.

Sielunhoidon opiskelussa Valli pitää ehdottoman tärkeinä psykiatrian opintoja, jotta sielunhoitajalla olisi edes jonkinlainen käsitys ihmisen mielen-terveydestä. Itse sielunhoitotyössä hän painottaa ennen kaikkea kokemusta.

– Myötäsyttyisistä kukaan ei ole valmis terapeutti, vaan sitä oppii vain tekemällä. Vasta noin 5000 potilaan jälkeen alkaa hiljalleen ymmärtää ihmistä.

Oppimisen kannalta on tärkeää mahdollisuus jakaa kokemuksia jonkun toisen kanssa. Vallin mielestä Akira Kurosawan elokuvassa Punaparta nähdään esimerkki työnohjauksesta, joka voisi toimia tänä päivänä. Elokuvassa kuvataan perinteinen mestari-kisälliasetus, jossa nuorempi lääkäri jakaa kokemuksensa vanhemman lääkärin kanssa. Tämä laittaa oppipoikansa seuraamaan erään potilaan kuolinkamppailua oppiakseen ihmiskärsimyksestä.

– Elävään ihmisen todellisuuteen ei voi tutustua muuten kuin sen itsensä

kautta. Minkään virtuaaliharjoituksen kautta se ei onnistu, Valli painottaa.

Juntunen jatkaa samoilla linjoilla.

– Minulla on kavereita, jotka ovat koko elämänsä opiskelleet sielunhoitoa ja käyneet läpi vaikka mitä metodeja, enkä tiedä onko heistä tullut sitten hullua hurskaampia. Vaikea sanoa miten paljon se koulutus sitten tässä näkyy ja auttaa. Kuinka paljon sitä on lopulta oppinut pelkästään vierellä kulkemisesta, hän pohtii.

LUUK. 10: 25-37

Sekä Juntusen että Vallin mukaan sielunhoidolla on tilausta masennuksen täyttämässä nyky-yhteiskunnassamme. Vallin mielestä kaikenlainen vierellä kulkemien on ehdottoman tärkeää nykypäivänä.

– Kirkollisessa sielunhoidossa on äärimmäisen tärkeää salassapitovelvollisuus. Pappi ei saa pitää potilaistaan edes muistiinpanoja ja kohtaaminen on täysin anonyymia. Siinä on se erinomainen puoli, että anonyyminä se ei ole valvottavissa, eikä tarkasteltavissa tai nähtävissä missään tulosvastuullisessa valossa.

– Jokelan kouluammuskelussa näkee varsin hyvin, miten tämä yhteiskunta on sairas ja miten ahdistus alkaa purkautua. Tarvetta niin hengelliselle kuin ruumiilliselle-

kin hoidolle olisi varmasti. Se miten yhteiskunta huolehtii heikoista ja vähäosaisista kertoo paljon yhteiskunnan arvoista ja terveydentilasta, Juntunen jatkaa.

Miten sitten nykyihminen voi omalta osin auttaa lähimmäistensä hyvinvointia? Klassinen vastaus olisi rakastamalle heitä, mutta mitä se tarkoittaa käytännössä? Sielunhoito ei ole sitä, että livistää hoitometodien tai pelkän rukouksen avulla tehtävästään. Se ei ole sitä, että kysytään ikään kuin ammattimaisesti "Miltä sinusta nyt tuntuu?", ja samanaikaisesti ei välitetä paskaakaan vastauksesta. Jos rakkaus säilyy maailmassamme, niin tämä systeemi ehkä toimii. Jos rakkaus katoaa, kaikki romahtaa kuin korttitalo.

– Lähimmäisten auttaminen on välittämistä, vierellä kulkemista. Ehkä meidän olisi taas syytä palauttaa mieliin kertomus siitä laupiaasta samarialaisesta, Juntunen huokaisee lopuksi.

Sielunhoidon opetuksesta vastaavalla, yliopistonlehtori Hannu Sorrilla, ei ollut aikaa kommentoida sielunhoitoa koskevia kysymyksiä, lupauksestaan huolimatta.

Teksti: Heikki Leskinen

Kuvat: Kristian Häkkinen

GALLUP

Miksi Suomessa voidaan niin pahoin?

Piialina Ristolainen, kirkkohistoria

Ihmiset ovat liian kiireisiä, eivätkä he panosta aitoihin kohtaamisiin ja läsnäoloon.

Vesa Ojala, kehitysmaatutkimus

Perhe ja sosiaaliset piirit ovat liian eriyntyneet. Ihmisillä ole väylää kannavoidsa pahaa oloaan.

Elina Ahola, eksegetiikka

Yhteiskuntamme on liian vaativa ja se heijastuu elämäämme kohtuuttomina vaatimuksina.

Teksti: Heikki Leskinen

Kuvat: Ilari Huhtasalo

**NUORI
KUULUU
– KUULU
SINÄKIN**

Nuorten Keskus ry on valtakunnallinen, kristillinen nuorisotyön järjestö. Tehtävämme on saada nuorten ääni kuuluviin niin kirkossa kuin koko yhteiskunnassa.

TULE MUKAAN TOIMINTAAN, TARJOAMME SINULLE:

vapaaehtoistehtäviä mm.

Operaatio Saappaan, NAVI:n ja kansainvälisten asioiden parissa

yhteistyöverkoston nuorisojärjestöjen ja kouluttavien laitosten kesken

tuoretta tietoa kirkollisista ja kasvatusalan teemoista ja tapahtumista

monipuolista ihmissuhdekoulutusta

innostavaa materiaalia rippikoulu- ja nuorisotyöhön

kesätyöpaikkoja kansainvälisillä rippileireillä

www.nuortenkeskus.fi
– KÄY KATSOMASSA!

**Nuorten
K E S K U S**

REVI, MURSKAA, PUHU, RAKASTA JA ANNA ANTEEKSI

SE SATTUU, SE TUNTUU, SE PISTÄÄ ELÄMÄN AIVAN UUTEEN JÄRJESTYKSEEN. SE SAATTAO OLLA HELPOTUS, MUTTA TEKEE KIPÄÄ SITTENKIN. ERO. KULJEMME HENKISEN KIVUN ÄÄRIRAJOILLA JA SEN YTIMESSÄ KOLMEN IHMISEN JOHDATTELEMANA. HE KERTOVAT, KUINKA ERO SATTUU SEN UHATESSA JA KOHDATESSA, JA MITÄ SEN JÄLKEEN TAPAHTUU. KIRJOITUKSISSA ESIINTYVIEN HENKILÖIDEN NIMET ON MUUTETTU.

26-VUOTIAS VILHELMIINA KERTOO AVIOLIITOSTAAN

Olen ollut naimisissa reilun vuoden, yhteensä yhdessä mieheni kanssa noin 2,5 vuotta. Olimme suhteessa alusta asti hyvin vakavissamme. Molemmilla oli vahva tahto sitoutua ja jakaa elämänsä toisen ihmisen kanssa. Kihlat vaihdettiin jo puolen vuoden seurustelun jälkeen.

Ongelmia oli nähtävissä parisuhteen alusta asti. Usko siihen, että kaikesta selvitään yhdessä puhumalla oli niin suuri, että ongelmat eivät näin jälkeinpäin ajatellen saaneet ansaitsemiaan mittasuhteita. Usko Jumalan siunaamaan liittoon oli vahvasti mukana, mutta uskomme ei hoputtanut meitä nopeasti naimisiin, kuten helposti voisi nuorten uskovien avioliiton kohdalla olettaa.

Isäni on alkoholisti, joten turvallisuuden ja pysyvyyden janoni oli niin suuri, että avioliitto vaikutti parhaalta mahdolliselta ratkaisulta kaikesta huolimatta. Olin minä ennenkin seurustellut,

monesti ja vuosien suhteita, joten ei tässä ihan kouliintumattomana eteenpäin menty.

Yhdessä asumisen myötä ongelmiksi ovat nousseet lähinnä vastuu yhteisestä kotitaloudessamme. Olen tyypillinen alkoholistiperheen kasvatti; pedantti organisaattori ja kontrollifriikki. Mieheni Risto taas on tyypillinen vastuuttomuuteen kasvatettu poikalapsi, joka ei osaa tarttua toimeen itse. Hän toimii "äidin pikkuapulaisena" odottaen minun kädestä pitäen näyttävän, miten ja milloin mitään tehdään ja uutteruudestaan sitten kehuja ja kiitosta vielä odottaen.

Risto elää avioliitossamme eräänlaista sinkkuelämää. Hän ei ota huomioon sitä, että elämä onkin nyt kahden ihmisen kauppa. Haluaisin, että liitossa olisi kaksi vastuuntuntoista aikuista ihmistä.

VITUN ÄMMÄ JA MUNATON MIES

Saattaa kuulostaa tavalliselta keskivertosuomalaisavioparin ongelmalta, mutta näistä asioista kehkeytyy tavattomia riitoja. Mieheni on suhteemme alusta asti saanut raivokohtauksia. Niihin ei ole liittynyt fyysistä väkivaltaa, vain sanallista ala-arvoista nimittelyä.

Olen kuullut kahden ja puolen vuoden suhteemme aikana olevani muun muassa "vitun ämmä" ja "allottävä neuroottinen ämmä", minkä lisäksi mieheni ei

ole jaksanut katsella "kuvottavaa rumaa naamaani" ja käkenyt minun painua helvettiin. Tämä on käytännössä tarkoittanut sitä, että olen pakannut hätäisesti vaatteita mukaani ja mennyt muutamaksi päiväksi tai jopa viikoksi vanhempieni luokse asumaan. Kotimme on yhteinen, joten eipä se ensisijaisesti ole minun tehtäväni lähteä pois, mutta mieheni on kotoisin eri paikkakunnalta, eikä hänellä ole samalla tavalla täällä paikkaa, mihin mennä. Siinä minä sitten joustan.

Tasapuolisuuden ja rehellisyyden nimissä on todettava, etten minäkään mikään pulmunen tässä ole. Olen huutanut kurkku suorana miehelleni, ettei hän ole edes mies, että hän on "sälittävä munaton mies". Minä määrään ja kontrolloin, ja se ajaa mieheni rai-von partaalle. Kihlat heitin menemään ainakin kerran ja olin jo perumassa koko homman – avioliiton, kihlauksen ja koko suhteen.

Mieheni puolestaan mainitsee avioeron nykyään raivopuuskissaan lähes viikoittain. Se on hänen tapansa ilmaista turhautumistaan tilanteeseen. Yleensä hän viimeistään seuraavana päivänä sanoo, ettei tarkoittanut sitä, muttei taida käsittää, että minun on jossain määrin voitava luottaa asioihin, joita hän sanoo ääneen. Impulsiiviset eroaikomukset sumentavat todellisuuden-

tajuani. En varmaan enää osaisi sanoa, milloin hän todella tarkoittaa sanomisiaan.

Olen jo moneen kertaan miettinyt, että minä otan sitten sohvan ja Risto ottaa pöydän. Minulle uhkaukset ovat olleet todellisia päätöksiä monesti.

TOINEN TOISENSA PEILINÄ

En minä mitään helppoa ihmissuhdetta odottanut. Olen itse kaikkea muuta kuin täydellinen. Minulla on menneisyydessäni paljon sellaista tunne-elämän kannalta epämääräistä ja ahdistavaa, mitä joudun käsittelemään sekä itsekseni että suhteessa toisiin ihmisiin. Parisuhde on se ihmisen lähin peili, josta vilkuilla itseään. Miten voisin odottaa toiselta täydellisyyttä, kun en itsekään voi sitä tavoittaa?

Olen kuitenkin melko realistinen. En aio loputtomiin sietää mieheni raivokohtauksia ja solvauksia, mutta näen hänessä myös paljon hyvää. Minä olen sitoutunut häneen, ja jos hänkin yrittää saada suhteemme toimimaan, niin olemme samassa veneessä. Hän myöntää ongelmansa ja sanoo, että raivopuuskat eivät ole terveen ihmisen käyttäytymistä. Tähän mennessä hän ei ole osannut tehdä asialle mitään.

Aloitimme juuri pariterapian, joten katsotaan nyt vielä nekin kortit. Kyllä tämä loppuu ennen kuin kenenkään itsekunnioitus tai henki on mennyt.

27-VUOTIAAN MARIAN PARISUHDE PÄÄTTYI

Poikaystäväni jätti minut. Eron ei liittynyt mitään dramaattista. Ei kolmansia osapuolia, ei riitaa, ei väkivaltaa, ei huonosti kohtelua. Hän ilmeisesti ei vain enää rakastanut minua. En itse asiassa vieläkaan ymmärrä, miksi hän jätti minut. Poikaystäväni kerrottua päätöksestään ja lähdettyä asunnostani, kyyneleet alkoivat virrata silmistäni. En päästännyt pihahdustakaan, mutta tunsin suunnatonta hylätyksi tulemista. Otin pari rauhoitettavaa ja menin nukkumaan.

PAHIMPIA ON AAMUT

Aamulla heräsin piinaavaan tietoisuuteen siitä, ettei minulla enää ollut sitä jota kuta erityistä, joka rakastaa minua. En kyennyt enkä halunnut liikahtaa sängystä mihinkään. Tiesin, että minulla on paljon ihmisiä, jotka välittävät minusta ja asioita, joita rakastan, intohimoja elämästäni, mutta se kaikki tuntui menettävän merkityksensä.

Olisin mieluummin kuollut kuin tuntenut sitä tuskaa, mutta enhän minä mihinkään kuolemassa ollut. Jokainen aamu eron jälkeen on ollut samanlainen. Toivon, etten enää heräisi aamuisin ennen kuin sitten, kun en enää tunne tätä tuskaa. On sanoinkuvaamattoman riipivää tulla jätetyksi, kun itse on vielä aivan rakastunut.

Tunteeni vaihtelevat. Välillä saan voimaa toivosta, että ehkä vielä palaamme yhteen. Ehkä hän tajuaa tehneensä virheen jättäessään minut ja tulee takaisin. Vaiennan moiset odotukset välittömästi. Tämän on oltava lopullista, jotta pääsen eteenpäin.

Välillä päätän olla ottamatta häneen yhteyttä enää ikinä. Nekin ajatukset

vaikenevat äkkiä, sillä en halua katkeroitua enkä antaa jätetyksi tulemisen määrittää itseäni ihmisenä. Minä kykenen kohtaamaan sen ihmisen, joka sai minut hetkellisesti tuntemaan itseni arvottomaksi ja antamaan hänelle anteeksi. Eihän hänkään suunnitellut satuttavansa minua.

Hän ei ollut valmis oikeaan parisuhteeseen, jossa jaetaan ilot ja surut, tuetaan toista, sitoudutaan. Ei toista voi pakottaa kypsymään sellaiseen, enkä minä puolestani voinut pakottaa itseäni vaatimaan vähempää, koska minä olen aikuinen, joka tarvitsee rinnalleen kypsän ja sitoutumiseen valmiin kumppanin. En voi olla vihainen, ettei toinen ollut siihen vielä valmis.

LOHDUTTOMUUTTA JA NAURETTAVIA AJATUKSIA

Välillä mietin, ettei kukaan enää pysty rakastelemaan minua kuten hän, saaden minut tuntemaan itseni arvokkaaksi, kauniiksi ja kunnioitetuksi. Silloin rintaa pistää. Tuntuu, että paine päässä kasvaa, eikä lohtua ole näkyvissä missään. Kukaan ei ole kuten hän. En pysty näkemään itseäni kenenkään erinäköisen, erilaisen ajatusmaailman omaavan ja erilaisesta musiikista pitävän kanssa. Mielessäni hän on kypsä, mättömyydestään huolimatta ihmeellinen ihminen, ja rima on nyt hänen korkeudellaan. Menee aikaa ennen kuin voin sallia kenenkään kyseenalaistavan sen riman korkeutta ja olemassaoloa.

Tällä hetkellä, kun kuka kautiseni ovat kaksi päivää myöhässä, toivon, että olisin raskaana. En toivo sitä siksi, että saisin poikaystäväni takaisin, vaan siksi, että olisi jotain, mikä täyttäisi tämän tyhjyyden. Tiedän ajattelevani aivan naurettavia.

27-VUOTIAS LEEVI TULI PETETYKSI

Tyttöystäväni Henna petti minua kaksi kertaa saman kaverin kanssa. Hän piti asian omana tietonaan pari kuukautta, ennen kuin kertoi minulle. Oli uuden vuoden aatto. Olimme molemmat synnyinpaikkakunnillamme tahoillamme juhlimassa, kun hän viimein puhelimestaan kertoi pettämisestään.

Tieto oli täydellinen järkytys. Isku vasten kasvoja nyrkkiraudalla ja happoa perään. Halusin äkkiä hakemaan tavarani pois hänen asunnostaan, ennen kun hän palaisi. Päätin selvittää asian itselleni perinpohjaisesti. Miksi näin oli käynyt ja ennen kaikkea, miten hän saattoi? Hän oli ensirakkauteni, hyvä kun olin aiemmin edes suudellut tyttöä ennen häntä. Anelin häntä selittämään minulle, miksi näin kävi. Halusin tietää kaiken: missä, milloin ja miten. Se sattui, mutta auttoi hahmottamaan kokonaisuutta.

Henna oli halukas selvittämään kaiken minulle. Tosin hän ei tainnut tuolloin vielä täysin ymmärtää sitä tuskaa, mitä koin ja sitä vääryyttä, mitä oli tehnyt. Hän hoki olleensa rakastunut "rikoskumppaniinsa" ja oli pahoillaan. Hän ei aina ollut kovinkaan huomaavainen tuskani suhteen. Toisaalta minä rasitin häntä asialla jatkuvasti. Ei ihminen loputon syyllistämistään kestä.

Puhuimme yhdessä jatkuvasti. Itkimme yhdessä ja kerran päädyimme vielä sänkyynkin. Aloin seurustella suhteellisen nopeasti eromme jälkeen. Se auttoi yli petetyksi tulemisesta, ja vastoin kaikkia todennäköisyyksiä tämä nopeasti edellisen suhteen jälkeen aloitettu seurustelu kesti kaksi vuotta.

Tuon kahden vuoden aikana Hennasta tuli läheisin

ystäväni. Henna itki usein vieläkin syyllisyyttään, mutta vannoin hänelle, että olin antanut anteeksi jo aikaa sitten. Ystävyys-suhteemme toimi moitteettomasti, eikä se juuri vaikuttanut minun ja silloisen tyttöystäväni väleihin. Henna kuitenkin piti minua jonkinlaisessa otteessa meidän molempien sitä tiedostamatta. Kuuntelin aivan liikaa hänen mieliteitojaan, joissa hän osasi olla todella suora ja vaativa. Otin hänen sanomisensa hirveän raskaasti ja vakavasti, vaikka ne olisivat koskeneet aivan mitättömiä asioita.

NAPANUORA KATKEAA

Kun erosin silloisesta tyttöystävästäni, Henna aloitti todella voimakkaan kritiikin minua kohtaan. Siedin sitä, koska olin edelleen takertunut häneen jollain kummallisella tavalla. Hän oli opastanut minut aikuisten maailmaan. Hän näytti, mitä rakkaus oli parhaimmillaan ja pahimmillaan. Hän oli jonkinlainen auktoriteetti minulle.

Vasta kun tapasin nykyisen kihlattuni, tajusin, että minun oli katkaistava luonnonton napanuora Hennan ja minun välillä. Se aiheutti lähes täydellisen välirikon. Emme puhuneet enää, emmekä nähneet. Tätä kesti noin vuoden.

Nyt olemme taas lähentyneet. Henna on myöntänyt kontrolloineensa minua aivan liikaa ja minä olen itsenäistynyt. Hän ei tarkoittanut pahaa, kontrollointi oli vain hänen heikkoutensa, ja minun heikkouteni oli alistuminen. Olemme alkaneet taas nähdä viikoittain ja meillä on yhdessä hirmuhauskaa. Hänen poikaystävänsä jätti hänet juuri taannoin enkä voi sanoa muuta, kuin että se tyyppi mokasi, kun luopui Hennasta.

Teksti: Heli Yli-Räisänen

Kuvat: Kristian Häkkinen

Opiskelu-aika on käänne opiskelijan elämässä. Teinistä varttuu aikuinen, joka on loppujen lopulta valmis menemään ihan oikeisiin töihin. Tähän ajatukseen on ystäväpiirissämme herätty nyt, kun valmistuminen alkaa useilla olla jo realistinen, näköpiirissä oleva asia.

Käännekohtia on toki pienempiäkin. Joka päivä pienillä valinnoilla elämämme kääntyy johonkin suuntaan, vaikka se ei aina siltä tuntuisikaan. Sillä, että auttaa toista ihmistä tai jättää savukkeen polttamatta, voi olla pitkällä tähtäimellä käänne tekevä vaikutus. Niiden etukäteen arvioiminen lienee mahdotonta. Ihmisillä on myös erilaisia mittapuita käännteille. Siinä missä toiselle valmistuminen on elämän käännekohta, toiselle uuden hiusvärin vaihto voi olla sellainen.

Omat opiskelu-aikamme olisivat varmasti olleet varsin erilaiset, elleimme olisi tehneet pientä valintaa fuksivuonna ja lähteneet mukaan järjestötoimintaan. Mukava puuhastelu opiskelujen ohella on ollut ehdottomasti hyödyllistä ja opettavaista monin puolin. Siinä oppii tulevassa työelämässä tarvittavia taitoja, kuten ryhmässä työskentelyä ja erilaisten tilaisuuksien organisointia. Yhtä kaikki, vuodet tiedekuntayhdistyksemme parissa ovat vierähtäneet ohi nopeasti ja nyt on aika kääntää uusi lehti elämässä.

TYT jää meidän osaltamme taakse, mutta jatkaa toimintaansa ehkä virkeämpänä kuin koskaan. Ensi vuodella on kaikki mahdollisuudet olla paras vuosi aikoihin. Täyttäähän rakas yhdistyksemme 155 vuotta ja on silti elinvoimainen kuin mikä tahansa nuorempi järjestö, esimerkiksi HYY. Heh heh.

Mielenkiinnolla jäämmekin seuraamaan sitä missä TYT on seuraavina vuosina – myös konkreettisesti. Sen ennustaminen ei ole helppoa, koska jokaisesta vuodesta muodostuu aina oman näköisensä. Ehkä asioita, joihin tulevina vuosina TYT:ssä tullaan reagoimaan ovat TYT:n uudet talouskäytännöt ja tiedekunnan tilojen mahdollinen remontti ja muutto. Omasta puolestamme toivomme hartaasti, että TYT saisi myös tuolloin oman Olkkarinsa, muuttipa tiedekunta kokonaan uusiin tiloihin, tai tulipa se takaisin remontoituihin tiloihin. Ennen kaikkea toivomme kaikkien tulevien käännteiden keskellä, että TYT säilyy yhä kaikkia teologian ylioppilaita palvelevana yhdistyksenä. Jos nokka tähtää tähän suuntaan, ei käänne voi olla väärä.

Anni Mäkinen ja Tuomas Vaura

MISSIOLOGIAA

Risto Ahonen:
CIVITAS DEI
Missiologinen keskustelu Jumalan valtakunnan murtautumisesta maailmaan

TT Risto Ahonen tarkastelee kirkkoa Jumalan valtakunnan merkinä sekä kirkottoman kristillisyyden ongelmia.

28,-

● **Klikkaa: mission.fi/kustannusliike**

**Lähetys-sanomat –
Erilainen
näköala
maailmaan**

TOIMI. NYT.
**Hinnat nousevat
1.1.2008**

TARJOUS 29,-
(norm. opiskelijat 32,-)
Kesto - 11 nroa.

SUOMEN LÄHETYSSEURA

SEITSEMÄN VUODEN EXODUS

Jokaisella teologisen tiedekunnan opiskelijalla on omakohtaisia kokemuksia valitun kansan kärsimyksestä. Matka kohti luvattua maata on nimittäin tehty mahdollisimman hankalaksi kulkea: huono ilmasto, ärsyttävät vapaamatkustajat ja tehottoman byrokraattiset laintaulut violettien kansien sisällä. Sokko-otannalla periferioista napattujen harhailijoiden muodostama lauma ei ole kenellekään terve kasvualusta.

Vuosien edestakainen kävely ikävyyttävässä seurassa aiheuttaakin monia sivuvaikutuksia, kuten regressiivistä käyttäytymistä, yleistä älykkyystason laskua ja tihentyneitä oksennusrefleksejä. Merkittävin oire tylsästä ja pysähtyneestä ilmapiiristä on jatkuva seksin puute, joka aiheuttaa öisiä toivenäkyjä. Niissä vähäpukeinen arkkiengeli kertoo luvattun maailman saloista ja heilauttaa sauvaansa liiton merkiksi. Lisäksi tulikuumia pöhekköjä, egyptiläisissä uniformissa ratsastavia sotilaita ja fiksaatioita nuorten poikien genitaaleihin ilmenee. Näihin auttaa hoitomuotona kilpailevien laumojen juhlissa vieraileminen.

On myös ihmisiä, jotka etsivät tyydytystä puutteeseensa muista oman ryhmän jäsenistä. He täyttävät sisällään olevan reiän lähes millä tahansa eteen tulevalle. Lauman jäsenten väliset suhteet ovatkin tästä syystä tavallisia. Näitä henkilöitä hillitsemään on kehitelty monia säännöksiä, joista varhaisimpia löytyy jo kolmannesta Mooseksen kirjasta. Onneksi terveille ihmisille säkkiin pukeutuneiden katselu, ikuisen avioliiton odottelijan empaattinen hymy tai luomuhopin boikottipinssi auttaa tappamaan kaikkein syntisimmänkin halun muodostumisen.

Teologilaumassa oleskelun helpottamiseksi on toisinaan tehtävä suuria uhrauksia. Seksielämän kuolettamisen lisäksi niitä ovat omien mieliteiden hiljentäminen, kriittisen elämänsentien lakkauttaminen ja lapsellisille vitseille nauraminen. Näillä opiskelijan suorittamilla palveluilla vahvistetaan lauman jäsenten keskinäistä yhteenkuuluvuuden tunnetta, sekä tuetaan ryhmän johtajien itsetuntoa.

Onneksi matka uhrauksineen on jossain vaiheessa ohi, ja opiskelijan on mahdollista hengähtää luvattun työmaailman porteilla. Siellä häntä odottaa säännöstelyä vailla oleva vapaan seksin autuus ja kauniit ihmiset. Tällöin kiitos ei kuulu seitsemännen kerroksen inkarnoituneille jumalhahmoille, vaan jatkuvassa puutteessa eläneelle vaeltajalle itselleen.

Miika Sahamies

hyvä työ ei ole uskon asia

Pappisliitto sinun tukenasi
opiskelussa ja työelämässä

liity Pappisliiton opiskelijäseneksi!

Opiskelijajäsenyys on ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi kuusi kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea matka-apurahaa

Liiton opiskelijajäsenenä voit liittyä Erityiskoulutettujen työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

Liiton opiskelijatoiminnasta vastaa opiskelijasihteeri Sanna Ylä-Jussila
p. (09) 150 2455,
sanna.yla-jussila@akiliitot.fi
www.pappisliitto.fi

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET